Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma rozšírená komora)

z 27. apríla 2022 *

„Verejné zdravie – Požiadavka predloženia platného digitálneho COVID-19 preukazu EÚ na účely vstupu do budov Parlamentu – Právny základ – Sloboda a nezávislosť poslancov – Povinnosť zabezpečiť zdravie zamestnancov v službách Únie – Poslanecká imunita – Spracúvanie osobných údajov – Právo na rešpektovanie súkromného života – Právo na fyzickú integritu – Právo na bezpečnosť – Rovnosť zaobchádzania – Proporcionalita“

V spojených veciach T-710/21, T-722/21 a T-723/21,

Robert Roos a ďalší žalobcovia, ktorých mená sú uvedené v prílohe [1], v zastúpení: P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto a V. Heinen, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: S. Alves a A.-M. Dumbrăvan, splnomocnené zástupkyne,

žalovanému,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma rozšírená komora),

v zložení: predseda S. Papasavvas, predseda J. Svenningsen, sudcovia R. Barents, C. Mac Eochaidh a T. Pynnä (spravodajkyňa),

tajomník: H. Eriksson, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania

a po pojednávaní z 15. marca 2022,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

[1] Zoznam ostatných žalobcov je priložený len k verzii doručenej účastníkom konania.

Rozsudok

1 Žalobami podanými na základe článku 263 ZFEÚ sa žalobcovia, ktorí sú všetci poslancami zvolenými do Európskeho parlamentu na volebné obdobie 2019-2024, domáhajú zrušenia rozhodnutia predsedníctva Parlamentu z 27. októbra 2021 o mimoriadnych pravidlách v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri vstupe do budov Parlamentu na jeho troch pracoviskách (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

2 V rámci zdravotnej krízy spôsobenej pandémiou ochorenia COVID-19 prijal európsky normotvorca na návrh Európskej komisie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/953 zo 14. júna 2021 o rámci pre vydávanie, overovanie a uznávanie interoperabilných potvrdení o očkovaní proti ochoreniu COVID-19, o vykonaní testu a prekonaní tohto ochorenia (digitálny COVID preukaz EÚ) s cieľom uľahčiť voľný pohyb počas pandémie ochorenia COVID-19 (Ú. v. EÚ L 211, 2021, s. 1), ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/954 zo 14. júna 2021 o rámci pre vydávanie, overovanie a uznávanie interoperabilných potvrdení o očkovaní proti ochoreniu COVID-19, o vykonaní testu a prekonaní tohto ochorenia (digitálny COVID preukaz EÚ), pokiaľ ide o štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa oprávnene zdržiavajú na území členských štátov alebo v nich majú oprávnený pobyt, počas pandémie ochorenia COVID-19 (Ú. v. EÚ L 211, 2021, s. 24).

3 Na základe týchto nariadení sa niektoré členské štáty rozhodli zaviesť národné aplikácie digitálneho COVID preukazu Európskej únie (ďalej len „COVID preukaz“) a rozšíriť ich používanie najmä na vstup na určité podujatia, do budov alebo dopravných prostriedkov na účely obmedzenia šírenia vírusu SARS-CoV-2 a ochrany verejného zdravia. Je to najmä prípad troch členských štátov, v ktorých sa nachádzajú sídla Parlamentu, a síce Belgicka, Francúzska a Luxemburska.

4 Od začiatku zdravotnej krízy v marci 2020 prijal predseda Parlamentu viacero opatrení s cieľom chrániť zdravie poslancov, zamestnancov a ďalších osôb nachádzajúcich sa v jeho budovách, pri súčasnom zaručení schopnosti Parlamentu zabezpečovať svoje základné funkcie, tak ako sú definované Zmluvami.

5 Tieto dočasné opatrenia boli pravidelne predlžované alebo pozmeňované. Predovšetkým v závislosti od vývoja epidemiologickej situácie mohli byť niektoré opatrenia zmiernené alebo posilnené. Tieto opatrenia zahŕňajú najmä, od jari 2020, nosenie rúška a kontrolu telesnej teploty. Stanovovali tiež, až do jesene 2021, zákaz mnohých kategórií podujatí alebo individuálnych či skupinových návštev. Plenárne zasadnutia ostali zachované v Bruseli (Belgicko) v období od marca 2020 do mája 2021.

6 Okrem toho, od 16. marca 2020 generálny tajomník Parlamentu zaviedol výnimočný režim úplnej práce na diaľku v reakcii na pandémiu ochorenia COVID-19. Tento režim bol prispôsobený vývoju pandémie a od 1. septembra 2021 bol nahradený rozhodnutím generálneho tajomníka zo 16. júla 2021 o práci na diaľku, podľa ktorého sa práca na diaľku vykonávala už na dobrovoľnej báze, zatiaľ čo všeobecne mal platiť režim výkonu práce prezenčne, v súlade s článkom 20 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“).

7 Dňa 25. marca 2021 Parlament v úzkej spolupráci s bruselskými orgánmi otvoril vo svojich priestoroch v Bruseli očkovacie centrum proti ochoreniu COVID-19 s cieľom uľahčiť očkovanie najmä poslancov a jeho zamestnancov, bez toho, aby v prípade potreby museli odísť do svojej krajiny pôvodu. Okrem toho, od začiatku pandémie v marci 2020 Parlament zaviedol výnimočné dočasné postupy s cieľom umožniť poslancom zúčastniť sa na diaľku na rozpravách a hlasovaniach.

8 Dňa 2. septembra 2021 predseda Parlamentu prijal rozhodnutie o bezpečnostných opatreniach smerujúcich k obmedzeniu šírenia ochorenia COVID-19. Podľa tohto rozhodnutia je vstup do budov Parlamentu pre návštevníkov, interných asistentov, externých spolupracovníkov a zástupcov záujmových skupín podmienený predložením COVID preukazu alebo rovnocenného preukazu. Toto rozhodnutie tiež stanovuje povinnosti nosiť rúško a dodržiavať obmedzenie sociálnych kontaktov v rámci Parlamentu, ako aj zákaz vstupu do Parlamentu každej osobe, ktorej telesná teplota presahuje 37,7 °C, ktorá kýcha alebo kašle, ktorá má pozitívny výsledok testu na ochorenie COVID-19 alebo ktorá bola v kontakte s niekým, kto má pozitívny výsledok testu na ochorenie COVID-19.

9 Predseda Parlamentu prijal v ten istý deň rozhodnutie týkajúce sa výnimočných opatrení umožňujúcich Parlamentu zabezpečiť kontinuitu jeho činností a vykonávať právomoci, ktoré mu priznávajú Zmluvy. Toto rozhodnutie stanovuje najmä obnovenie niektorých parlamentných činností ako sú misie a delegácie, ako aj povinnosti dodržiavať obmedzenie sociálnych kontaktov a nosiť rúška počas parlamentných rozpráv.

10 Dňa 30. septembra 2021 predseda Parlamentu prijal dve rozhodnutia, predlžujúce až do 17. októbra 2021 uplatňovanie opatrení prijatých rozhodnutiami z 2. septembra 2021.

11 Dňa 14. októbra 2021 prijal predseda Parlamentu nové rozhodnutie o bezpečnostných opatreniach smerujúcich k obmedzeniu šírenia vírusu a ktoré stanovuje na obdobie od 18. októbra do 2. novembra 2021 obmedzenie organizovania veľkého počtu podujatí a návštev v budovách Parlamentu, ukladá povinnosť kontrolovať telesnú teplotu pri vstupe do budov, obmedziť sociálne kontakty a nosiť rúška počas parlamentných rozpráv a podmieňovať vstup do budov pre návštevníkov, interných asistentov, externých prednášajúcich a zástupcov záujmových skupín predloženiu COVID preukazu.

12 Predseda Parlamentu prijal v ten istý deň nové rozhodnutie o mimoriadnych pravidlách umožňujúcich Parlamentu zabezpečiť kontinuitu jeho činnosti a vykonávať právomoci, ktoré mu priznávajú Zmluvy, a ktoré stanovuje na obdobie od 18. októbra do 2. novembra 2021 režim účasti na diaľku v prípade organizovaní zasadnutí Parlamentu, výborov a medziparlamentných delegácií, schôdzí niektorých orgánov, na výkon práva voliť atď.

13 Napriek pravidlám týkajúcim sa obmedzenia sociálnych kontaktov a zavedeným zdravotným opatreniam, a napriek úrovni zaočkovania odhadovanej na viac ako 80% zamestnancov, bol v Parlamente od septembra 2021 zaznamenaný rastúci počet prípadov prenosu ochorenia.

14 Dňa 27. októbra 2021 preto predsedníctvo Parlamentu (ďalej len „predsedníctvo“) prijalo napadnuté rozhodnutie. Toto rozhodnutie ukladá na obdobie od 3. novembra 2021 do 31. januára 2022 každej osobe, ktorá chce vstúpiť do budov Parlamentu v jeho troch pracoviskách, povinnosť predložiť platný COVID preukaz.

15 V odôvodnení 11 napadnutého rozhodnutia je spresnené, že tieto opatrenia sledujú dvojitý cieľ, keďže na jednej strane smerujú k zabezpečeniu toho, aby inštitúcia dodržiavala svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu zo Zmlúv, a to obnoviť zvyčajné postupy, a na druhej strane k poskytnutiu dostatočných záruk na účely ochrany života a zdravia všetkých osôb nachádzajúcich sa v priestoroch Parlamentu.

16 V súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia 2021/953 rámec COVID preukazu umožňuje vydávať, cezhranične overovať a uznávať ktorékoľvek z týchto potvrdení:

– potvrdenie, ktorým sa potvrdzuje, že držiteľovi bola podaná vakcína proti ochoreniu COVID-19 v členskom štáte, ktorý potvrdenie vydal (ďalej len „potvrdenie o očkovaní“),

– potvrdenie, ktoré potvrdzuje, že držiteľ bol podrobený molekulárnemu testu amplifikácie nukleových kyselín (ďalej len „test PCR“) alebo rýchlemu antigénovému testu (ďalej len test „RAT“), ktorý je uvedený v spoločnom a aktualizovanom zozname rýchlych antigénových testov na ochorenie COVID-19 zostavenom na základe odporúčania Rady z 21. januára 2021 a ktorý vykonali zdravotnícki pracovníci alebo kvalifikovaný testujúci personál v členskom štáte, ktorý potvrdenie vydal, a v ktorom sa uvádza typ testu, dátum, kedy sa test vykonal a výsledok testu (ďalej len „potvrdenie o vykonaní testu“),

– potvrdenie, ktorým sa potvrdzuje, že po pozitívnom výsledku testu PCR, ktorý vykonali zdravotnícki pracovníci alebo kvalifikovaný testujúci personál, držiteľ prekonal infekciu vírusom SARS-CoV-2 (ďalej len „potvrdenie o prekonaní ochorenia“).

II. Návrhy účastníkov konania

17 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

18 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žaloby ako neprípustné, alebo subsidiárne, ako nedôvodné,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

III. Právny stav

A. O prípustnosti žalôb

1. O záujme žalobcov na konaní

19 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania, ako aj na pojednávaní, boli účastníci konania vyzvaní spresniť, či si žalobcovia zachovali záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu vzhľadom na skutočnosť, že bolo uplatniteľné len do 31. januára 2022.

20 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí záujem žalobcu na konaní vzhľadom na predmet žaloby existovať v okamihu podania žaloby, inak je takáto žaloba neprípustná. Tento predmet sporu, ako aj záujem na konaní musia pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, v opačnom prípade musí byť konanie zastavené, čo predpokladá, že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri rozsudok z 21. januára 2021, Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, bod 32 a citovanú judikatúru).

21 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že žalobca si môže zachovať záujem na zrušení právneho aktu inštitúcie Európskej únie taktiež preto, aby sa predchádzalo tomu, že nezákonnosť, ktorou je tento akt údajne poznačený, sa bude v budúcnosti opakovať (rozsudok zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 50).

22 Podľa judikatúry tento záujem na konaní môže existovať len za predpokladu, že uvedená nezákonnosť sa môže v budúcnosti opakovať, a to nezávisle od okolností prípadu, ktorý dal podnet na podanie žaloby (rozsudok zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 52).

23 Ako uviedli žalobcovia na pojednávaní, v prejednávanej veci nie je vylúčené, že nezákonnosť, ktorú uvádzajú, sa zopakuje v budúcnosti, nezávisle od okolností prípadu, ktorý dal podnet na podanie žaloby.

24 Žalobcovia svojimi žalobami totiž uvádzajú viacero nezákonností, týkajúcich sa najmä neexistencie vhodného právneho základu napadnutého rozhodnutia, porušenia ich výsad a imunít, ako aj porušenia ich slobody a nezávislosti, alebo aj porušenia ich práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré sa môže zopakovať v rámci analogických rozhodnutí nezávisle od okolností, ktoré dali podnet na tieto žaloby.

25 Okrem toho, ako uviedol Parlament na pojednávaní, napadnuté rozhodnutie bolo najprv predĺžené do 13. marca 2022 rozhodnutím predsedníctva z 26. januára 2022, a neskôr až do 10. apríla 2022 rozhodnutím predsedníctva zo 7. marca 2022. Nie je preto vylúčené, že napadnuté rozhodnutie môže byť ešte predĺžené, alebo že môže byť znovu prijaté analogické rozhodnutie.

26 Žalobcovia si preto zachovávajú záujem na domáhaní sa zrušenia napadnutého rozhodnutia.

2. O aktívnej legitimácii žalobcov

27 Parlament spochybňuje prípustnosť žaloby a domnieva sa, že žalobcovia nemajú aktívnu legitimáciu, tak ako je definovaná článkom 263 štvrtým odsekom ZFEÚ.

28 Pripomína, že článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ stanovuje tri prípady, za ktorých môže mať osoba aktívnu legitimáciu, a síce po prvé, ak je jej predmetný akt určený, po druhé, ak sa jej tento akt priamo a osobne týka a po tretie, ak je predmetný akt regulačným aktom, ktorý sa jej priamo týka a nevyžaduje vykonávacie opatrenia. Parlament sa domnieva, že žiadna z týchto hypotéz nezodpovedá prejedávanej veci.

29 Žalobcovia spochybňujú túto argumentáciu.

30 Treba pripomenúť, že podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ „akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia“.

31 Po prvé treba spomenúť, že ako uvádza Parlament, žalobcovia nemôžu byť považovaní za adresátov napadnutého aktu v zmysle tohto ustanovenia. Toto rozhodnutie im totiž nie je osobne adresované a podľa jeho článku 2 sa uplatňuje „na všetky osoby, ktoré chcú vstúpiť do budov Parlamentu na jeho troch pracoviskách, vrátane poslancov, úradníkov, akreditovaných asistentov poslancov a ďalších zamestnancov Parlamentu“.

32 Treba však pripomenúť, že pojem „adresát aktu“ v zmysle tohto ustanovenia sa musí chápať vo formálnom zmysle ako týkajúci sa osoby, ktorá je v tomto akte označená ako jeho adresát. Okolnosť, že iná osoba ako tá, ktorej je akt formálne určený, môže byť dotknutá obsahom tohto aktu, môže síce priznať tejto osobe aktívnu legitimáciu, ak najmä preukáže, že vzhľadom na tento obsah sa jej daný akt týka priamo, ale nie ako adresáta tohto aktu. Okrem toho okolnosť, že žalobcom bola doručená kópia napadnutého rozhodnutia nemôže stačiť na účely toho, aby boli považovaní za adresátov tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2016, SACBO/Komisia a INEA, C-281/14 P, neuverejnený, EU:C:2016:46, bod 34).

33 Po druhé treba pripomenúť, že prípustnosť žaloby podanej fyzickou alebo právnickou osobou proti aktu, ktorý jej nebol určený, sa v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ viaže na podmienku, že táto osoba má aktívnu legitimáciu, ktorá je potvrdená v dvoch prípadoch. Na jednej strane takáto žaloba môže byť podaná pod podmienkou, že tento akt sa danej osoby priamo a osobne týka. Na druhej strane takáto osoba môže podať žalobu voči regulačnému aktu, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia, ak sa jej priamo týka (pozri rozsudok z 15. júla 2021, Deutsche Lufthansa/Komisia, C-453/19 P, EU:C:2021:608, bod 31 a citovanú judikatúru).

34 Všeobecný súd považuje za vhodné v prvom rade preskúmať, či žalobcovia majú aktívnu legitimáciu podľa druhej hypotézy, uvedenej v bode 33 vyššie.

35 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že pojem „regulačný akt“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku poslednej časti vety ZFEÚ zahŕňa všetky všeobecne záväzné nelegislatívne akty (rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 28). Judikatúra spresnila, že všeobecný dosah aktu je možné vyvodiť zo skutočnosti, že tento akt sa

uplatňuje na objektívne určené situácie a že vyvoláva svoje právne účinky voči kategórii osôb uvedených všeobecným a abstraktným spôsobom (pozri rozsudok z 31. mája 2001, Sadam Zuccherifici a i./Rada, C-41/99 P, EU:C:2001:302, bod 24 a citovanú judikatúru).

36 V prejednávanej veci však treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, hoci bolo prijaté vo forme rozhodnutia, predstavuje v skutočnosti regulačný akt všeobecnej pôsobnosti, keďže sa uplatňuje na objektívne určené situácie a vyvoláva svoje právne účinky vo vzťahu ku kategóriám osôb uvedeným všeobecným a abstraktným spôsobom, čo Parlament nespochybňuje.

37 Po druhé treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry podmienka stanovená v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, podľa ktorej sa musí rozhodnutie, ktoré je predmetom žaloby, priamo týkať fyzickej osoby alebo právnickej osoby, si vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií, a to po prvé, aby sporné opatrenie priamo ovplyvňovalo právne postavenie jednotlivca, a po druhé, aby neponechávalo žiadny priestor na voľnú úvahu adresátom povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (pozri rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 42 a citovanú judikatúru).

38 Ako uvádzajú žalobcovia, v prejednávanej veci vyvoláva napadnuté rozhodnutie voči nim priame a obligatórne právne účinky, keďže od jeho nadobudnutia účinnosti 3. novembra 2021 môžu mať prístup do budov Parlamentu na účely výkonu svojich funkcií európskych poslancov a zúčastňovania sa na parlamentnej činnosti, len ak môžu predložiť platný COVID preukaz.

39 V tejto súvislosti treba uviesť, že aj keby sa Parlament rozhodol znovu zaviesť od 22. novembra 2021 režim povinnej práce na diaľku v priemernom rozsahu maximálne tri dni v týždni, na mesačnej báze, pre všetkých zamestnancov, pokiaľ je to zlučiteľné s výkonom ich funkcií, a umožniť poslancom zúčastňovať sa na diaľku na rozpravách a hlasovaní v pléne a vo výboroch, ako potvrdil Parlament na pojednávaní, napadnuté rozhodnutie a povinnosť predložiť platný COVID preukaz na účely povolenia vstupu do budov Parlamentu by ostalo v platnosti počas celého tohto obdobia.

40 Okrem toho je nesporné, že neexistuje žiadna voľná úvaha pokiaľ ide o adresátov napadnutého rozhodnutia poverených jeho výkonom, najmä bezpečnostných pracovníkov Parlamentu poverených kontrolovať predloženie platného COVID preukazu. Má čisto automatický charakter a nevyžaduje sprostredkujúce ustanovenia.

41 Treba preto konštatovať, že žalobcovia sú priamo dotknutí napadnutým rozhodnutím.

42 Po tretie treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry výraz „ktoré nevyžadujú vykonávacie opatrenia“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku poslednej časti vety ZFEÚ, je potrebné vykladať vzhľadom na cieľ tohto ustanovenia, ktorý spočíva, ako vyplýva z procesu jeho prijímania, v zabránení tomu, aby bol jednotlivec nútený porušiť právo na účely toho, aby sa mohol obrátiť na súd. Ak má teda regulačný akt priame účinky na právnu situáciu fyzickej alebo právnickej osoby bez toho, aby si to vyžadovalo vykonávacie opatrenia, táto osoba by mohla byť zbavená účinnej súdnej ochrany, ak by nemala k dispozícii možnosť obrátiť sa na súd Únie s cieľom napadnúť zákonnosť tohto regulačného aktu. V prípade neexistencie vykonávacích opatrení by sa totiž fyzická alebo právnická osoba, hoci priamo dotknutá predmetným aktom, mohla domôcť súdneho preskúmania tohto aktu len po tom, ako poruší jeho ustanovenia, a to tak, že by sa odvolávala na protiprávnosť týchto ustanovení v rámci druhov súdnych konaní, ktoré môže

využiť na vnútroštátnych súdoch (pozri rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 58 a citovanú judikatúru).

43 Ak regulačný akt naopak vyžaduje vykonávacie opatrenia, vykoná sa súdne preskúmanie dodržiavania právneho poriadku Únie bez ohľadu na otázku, či uvedené opatrenia vydala Únia alebo členské štáty. Fyzické alebo právnické osoby, ktoré nemôžu z dôvodu podmienok prípustnosti stanovených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ napadnúť priamo na súde Únie regulačný akt Únie, sú proti tomu, aby sa voči nim takýto akt uplatňoval, chránené možnosťou napadnúť vykonávacie opatrenia, ktoré si tento akt vyžaduje (pozri rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 59 a citovanú judikatúru).

44 Ak vykonanie takéhoto aktu prináleží inštitúciám, orgánom alebo agentúram Únie, fyzické alebo právnické osoby môžu podať priamu žalobu na súde Únie voči vykonávacím aktom za podmienok uvedených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ a na podporu tejto žaloby sa odvolať na nezákonnosť predmetného základného aktu na základe článku 277 ZFEÚ (pozri rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 60 a citovanú judikatúru).

45 Súdny dvor okrem toho opakovane rozhodol, že na účely posúdenia toho, či regulačný akt vyžaduje vykonávacie opatrenia, je potrebné vychádzať z postavenia osoby, ktorá sa odvoláva na právo podať žalobu na základe článku 263 štvrtého odseku poslednej časti vety ZFEÚ. Je preto irelevantné, či dotknutý akt vyžaduje vykonávacie opatrenia vo vzťahu k ostatným osobám (pozri rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 61 a citovanú judikatúru).

46 Z judikatúry teda vyplýva, že pojem „vykonávacie opatrenia“ predpokladá na jednej strane prijatie aktu, či už inštitúciami, orgánmi alebo agentúrami Únie, alebo členskými štátmi, ktorý môže byť predmetom súdneho preskúmania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. októbra 2020, Associazione GranoSalus/Komisia, C-313/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:869, bod 37) a na druhej strane, že právne účinky napadnutého aktu sa voči žalobcom prejavia iba prostredníctvom týchto vykonávacích opatrení (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisia, C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 50; z 13. marca 2018, Industrias Químicas del Vallés/Komisia, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 57, a zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 64).

47 Podľa Parlamentu z článku 3 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prístup do budov Parlamentu je povolený alebo odmietnutý po kontrole vykonanej bezpečnostnými službami Parlamentu. V rámci tejto kontroly je overená nielen držba COVID preukazu, alebo prípadne tiež skutočnosť, že sa na dotknutú osoby vzťahuje jedna z výnimiek priznaných generálnym tajomníkom podľa článku 5 ods. 2 napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k žalobcom sa teda účinky napadnutého rozhodnutia prejavia až po kontrole vykonanej bezpečnostnými službami Parlamentu.

48 Treba však konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Parlament, právne účinky napadnutého rozhodnutia sa prejavili voči žalobcom už od nadobudnutia účinnosti tohto rozhodnutia, bez toho, aby si to vyžadovalo dodatočné vykonávacie opatrenie, keďže žalobcovia museli mať po tomto dátume platný COVID preukaz, aby mohli vstúpiť do budov Parlamentu.

49 Okrem toho treba uviesť, že bezpečnostní pracovníci Parlamentu poverení kontrolovať výkon napadnutého rozhodnutia neprijímajú žiaden akt, ktorý by mohol byť predmetom súdneho preskúmania, ale obmedzujú sa na overenie, prostredníctvom aplikácie CovidScanBE alebo CovidCheck.lu, či osoba, ktorá má v úmysle vstúpiť do budov Parlamentu, má alebo nemá platný COVID preukaz.

50 Parlament však na pojednávaní uviedol, že osoby, ktorým nebol povolený vstup do jeho budov z dôvodu, že nemali platný COVID preukaz, mohli na základe žiadosti získať dokument potvrdzujúci nepovolenie vstupu do budov Parlamentu, čo predstavuje vykonávacie opatrenie napadnutého rozhodnutia.

51 Treba však uviesť, že by bolo neprirodzené vyžadovať od žalobcov, aby žiadali o povolenie vstúpiť do budov Parlamentu, hoci nemajú platný COVID preukaz, na účely získania takéhoto dokumentu, konštatujúceho, že nespĺňajú podmienky napadnutého rozhodnutia, aby mohli následne napadnúť tento akt pred Všeobecným súdom a uvádzať na podporu svojej žaloby, pri uplatnení článku 277 ZFEÚ, nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 66; zo 14. januára 2016, Doux/Komisia, T-434/13, neuverejnený, EU:T:2016:7, body 59 až 64, a z 13. septembra 2018, Gazprom Neft/Rada, T-735/14 a T-799/14, EU:T:2018:548, bod 102).

52 Rovnako treba zamietnuť tvrdenie Parlamentu, podľa ktorého žalobcovia mohli zaslať žiadosť o výnimku generálnemu tajomníkovi Parlamentu podľa článku 5 ods. 2 napadnutého rozhodnutia a následne namietať prípadné zamietnutie priznania tejto výnimky. Ako totiž potvrdil Parlament na pojednávaní, tieto výnimky sa priznávajú iba z veľmi konkrétnych zákonných dôvodov, akými sú očkovanie v tretích krajinách a nie sú nikdy priznané podľa vlastného uváženia osobám, ktoré nemajú platný COVID preukaz bez pádneho dôvodu.

53 Preto okrem skutočnosti, že by bolo neprirodzené požadovať od žalobcov, aby predložili takéto žiadosti o výnimku, treba uviesť, že žalobcovia v predmetnej veci nikdy nepodali tieto žiadosti, na základe čoho sú takéto prípadné vykonávacie opatrenia v každom prípade v prejednávanej veci irelevantné, vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 45 vyššie.

54 Napokon, Parlament sa nemôže úspešne odvolávať na rozsudok z 20. novembra 2017, Petrov a i./Parlament (T-452/15, EU:T:2017:822), na účely tvrdenia, že prípadné nepovolenie vstupu do budov Parlamentu by v prejednávanej veci predstavovalo akt, ktorý môže dotknutá osoba napadnúť pred súdom Únie. Žalobcovia v danej veci, štátni príslušníci tretej krajiny, totiž spochybňovali rozhodnutie odmietajúce priznať im povolenie potrebné na vstup do budov Parlamentu. Na rozdiel od žalobcov v prejednávanej veci tak títo žalobcovia nemali, pri absencii tohto rozhodnutia, právo na trvalý prístup do budov Parlamentu. Okrem toho rozhodnutie, ktorého sa týkala táto vec, bolo výslovným rozhodnutím o odopretí vstupu s individuálnou pôsobnosťou, a nielen bežným kontrolným opatrením bezpečnostných pracovníkov Parlamentu poverených vykonaním predbežného rozhodnutia všeobecnej pôsobnosti, stanovujúceho podmienky vstupu do budov Parlamentu, tak ako v prejednávanej veci.

55 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy sa nemožno domnievať, že napadnuté rozhodnutie obsahuje vykonávacie opatrenia vo vzťahu k žalobcom, v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

56 Na základe toho v rozsahu, v akom napadnuté rozhodnutie predstavuje regulačný akt, ktorý sa priamo týka žalobcov a nezhŕňa voči nim vykonávacie opatrenia, treba konštatovať, že žalobcovia majú aktívnu legitimáciu podľa tretieho prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

B. O prípustnosti žiadostí o úpravu žalôb

57 Parlament na pojednávaní uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo najprv predĺžené do 13. marca 2022 rozhodnutím predsedníctva z 26. januára 2022, a neskôr až do 10. apríla 2022 rozhodnutím predsedníctva zo 7. marca 2022. Parlament tiež spresnil, že tieto nové rozhodnutia sa zakladali na aktualizovanom posúdení zdravotnej situácie a na dostupných vedeckých údajoch.

58 Žalobcovia, ktorým bola položená otázka o vplyve týchto nových rozhodnutí na prejednávanú žalobu, na pojednávaní uviedli, že chceli upraviť návrhy svojich žalôb na účely zohľadnenia týchto nových skutočností.

59 Treba však uviesť, že podľa článku 86 ods. 1 a 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu sa úprava žaloby musí vykonať samostatným podaním pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania.

60 Táto požiadavka má za cieľ najmä zabezpečiť dodržiavanie kontradiktórnosti konania a práv na obhajobu, umožniac žalovaným reagovať na upravené dôvody alebo tvrdenia žalobcov v rozsahu, v akom sa týkajú nových skutočností (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. januára 2019, Haswani/Rada, C-313/17 P, EU:C:2019:57, body 36 až 40, z 9. novembra 2017, HX/Rada, C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 23 a z 30. novembra 2016, Rotenberg/Rada, T-720/14, EU:T:2016:689, bod 139).

61 Navyše treba uviesť, že žalobcovia a ich právni zástupcovia sa nevyhnutne dozvedeli o nových rozhodnutiach, ktoré prijalo predsedníctvo, pred pojednávaním, preto ak by tiež chceli napadnúť zákonnosť týchto rozhodnutí, museli by preukázať náležitú starostlivosť buď podaním nových žalôb podľa článku 263 ZFEÚ, alebo úpravou žalôb v súlade s požiadavkami článku 86 rokovacieho poriadku.

62 Preto v rozsahu, v akom žalobcovia nepodali žiadosti o úpravu žalôb samostatným podaním pred skončením ústnej časti konania, tieto žiadosti vykonané ústne na pojednávaní musia byť zamietnuté ako neprípustné.

C. O veci samej

63 Žalobcovia svojimi žalobami uvádzajú štyri samostatné žalobné dôvody, pričom prvý je založený na neexistencii platného právneho základu napadnutého rozhodnutia na účely vyvolania účinkov voči členom Parlamentu, druhý je založený na rozpore napadnutého rozhodnutia so zásadami slobody a nezávislosti členov Parlamentu a imunitami, ktoré sú im priznané Zmluvou, tretí je založený na porušení všeobecných zásad týkajúcich sa spracúvania osobných údajov a štvrtý je

založený na neodôvodnenom zásahu do práva na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov, práva na fyzickú integritu, práva na slobodu a bezpečnosť, ako aj práva na rovnosť pred zákonom a na zákaz diskriminácie.

1. O prvom žalobnom dôvode, založenom na neexistencii platného právneho základu napadnutého rozhodnutia na účely vyvolania účinkov voči členom Parlamentu

64 Žalobcovia uvádzajú, že článok 25 rokovacieho poriadku Parlamentu nepredstavuje platný právny základ pre napadnuté rozhodnutie na účely toho, aby toto rozhodnutie mohlo voči nim vyvolať právne účinky. Zdôrazňujú totiž, že odsek 2 tohto ustanovenia, ktorý je podľa nich jediným, ktorý by mohol byť relevantný, priznáva predsedníctvu iba všeobecné právomoci vnútornej organizácie Parlamentu, ktoré nemôžu odôvodniť prijatie tak prísnych opatrení ako sú tie stanovené napadnutým rozhodnutím.

65 Žalobcovia tiež uvádzajú, že článok 8 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) vyžaduje „zákon“ na stanovenie základných prvkov spracúvania osobných údajov. Podľa nich je však zrejmé, že rozhodnutie predsedníctva nepredstavuje zákon v zmysle tohto ustanovenia. Každý výklad v opačnom zmysle by mal za následok priznanie, na úrovni inštitúcií Únie, slabšej ochrany než je tá, ktorá je priznaná na úrovni členských štátov, ktoré si kladú ako požiadavku pre spracúvanie osobných údajov prijatie normy legislatívnej povahy nadväzujúcej na parlamentnú rozpravu.

66 V každom prípade žalobcovia sa domnievajú, že článok 25 ods. 2 rokovacieho poriadku Parlamentu nemôže byť základom pre prijatie opatrení, ktoré sú v rozpore s rozhodnutím 2005/684/ES, Euratom: Rozhodnutie Európskeho parlamentu z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ L 262, 2005, s. 1, ďalej len „štatút poslancov“) alebo Protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 266, ďalej len „Protokol č. 7“).

67 Parlament spochybňuje tvrdenia žalobcov.

68 Po prvé treba pripomenúť, že článok 232 ZFEÚ stanovuje, že Parlament schvaľuje svoj rokovací poriadok rozhodnutím väčšiny svojich členov.

69 V prejednávanej veci je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté najmä na základe článku 25 ods. 2 rokovacieho poriadku Parlamentu. Toto ustanovenie dáva právomoc predsedníctvu v úprave finančných, organizačných a administratívnych otázok týkajúcich sa vnútornej organizácie Parlamentu, jeho sekretariátu a orgánov.

70 Podobne ako Parlament však treba uviesť, že napadnuté rozhodnutie, ktoré vymedzuje vstup do budov Parlamentu len pre osoby, ktoré majú platný COVID preukaz, skutočne patrí do otázok vnútornej organizácie Parlamentu v zmysle článku 25 ods. 2 jeho rokovacieho poriadku.

71 Z právomoci vnútornej organizácie Parlamentu totiž vyplýva, že Parlament je oprávnený prijímať vhodné opatrenia na zabezpečenie svojho riadneho fungovania a priebehu svojich postupov (rozsudky z 10. februára 1983, Luxembursko/Parlament, 230/81, EU:C:1983:32, bod 38; z 10. júla 1986, Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, bod 16 a z 2. októbra 2001, Martinez a i./Parlament, T-222/99, T-327/99 a T-329/99, EU:T:2001:242, bod 144).

72 Ako uvádza Parlament, napadnuté rozhodnutie predstavuje takéto opatrenie v rozsahu, v akom podľa jeho odôvodnenia 2 má za cieľ umožniť návrat k režimu prezenčnej práce na účely zabezpečenia kontinuity jeho činností v rámci zvyčajných postupov vyplývajúcich zo Zmlúv, zabezpečenia riadneho uplatňovania všetkých zvyčajných postupov stanovených jeho rokovacím poriadkom a potvrdenia jeho celkovej a neobmedzenej úlohy ako demokraticky zvolenej inštitúcie Únie, ktorá priamo zastupuje občanov na úrovni Únie.

73 Právomoc vnútornej organizácie Parlamentu uvedená v bode 71 vyššie je tiež uznaná dohodami o sídle schválenými medzi inštitúciami Únie a členskými štátmi, v ktorých sa nachádzajú ich budovy. Dohoda v oblasti bezpečnosti podpísaná 31. decembra 2004 na jednej strane medzi Parlamentom, Radou Európskej únie, Komisiou, Európskym hospodárskym a sociálnym výborom, Výborom regiónov a Európskou investičnou bankou, a vládou Belgicka na druhej strane tak stanovuje, že inštitúcie sú zodpovedné za bezpečnosť a zachovanie poriadku vo všetkých jeho aspektoch vnútri budov, v ktorých sídlia, ako aj za povolenia a kontroly vstupu do týchto budov. Rovnako dohoda medzi Parlamentom a Luxemburským veľkovojvodstvom z 2. decembra 1983 stanovuje, že Parlament je zodpovedný za bezpečnosť vo vnútri svojich priestorov a budov a že na tento účel prijíma interné predpisy. Napokon, pokiaľ ide o budovy Parlamentu v Štrasburgu (Francúzsko), administratívna dohoda medzi ním a francúzskymi orgánmi o bezpečnosti budov Parlamentu v Štrasburgu z 25. júna 1998 tiež uznáva výlučnú zodpovednosť Parlamentu pokiaľ ide o povolenia a kontroly vstupu do jeho budov.

74 Treba okrem toho pripomenúť, že napadnuté rozhodnutie zodpovedá obmedzeniu práva trvalého prístupu poslancov do budov Parlamentu, tak ako je stanovené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia predsedníctva z 3. mája 2004, ktorým sa ustanovujú pravidlá pre vydávanie preukazov (laissez-passer). Vzhľadom na to, že toto posledné uvedené rozhodnutie bolo prijaté predsedníctvom najmä na základe článku 22 rokovacieho poriadku Parlamentu v jeho skoršom znení, ktoré zodpovedá článku 25 teraz platného rokovacieho poriadku, je konzistentné, že ten istý orgán prijal napadnuté rozhodnutie na rovnakom právnom základe v súlade so zásadou súbežnosti právnych foriem (pozri rozsudok z 18. októbra 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a i./Komisia, T-364/16, EU:T:2018:696, bod 69 a citovanú judikatúru).

75 Po druhé a bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jeho relevantnosti, treba preskúmať tvrdenie žalobcov, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie nie je „zákonom“ v zmysle článku 8 Charty, umožňujúcim stanoviť základné aspekty spracúvania osobných údajov žalobcov.

76 Treba pripomenúť, že podľa článku 8 Charty„[k]aždý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú“ a že „[t]ieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom“.

77 Článok 52 ods. 1 Charty tiež stanovuje, že „[a]kékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd“.

78 Článok 52 ods. 3 Charty okrem toho stanovuje, že „[v] rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv“.

79 Článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) stanovuje, že „[k]aždý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života“ a že „štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných“. Preto na účely výkladu článku 8 Charty treba prihliadnuť na článok 8 EDĽP ako na úroveň minimálnej ochrany v rozsahu, v akom tieto dve ustanovenia obsahujú rovnocenné práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i., C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 54).

80 Podľa judikatúry Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) požiadavka, podľa ktorej akékoľvek obmedzenie výkonu základných práv musí byť „ustanovené zákonom“ v zmysle článku 52 ods. 1 Charty a článku 8 ods. 2 EDĽP znamená nielen to, že opatrenie stanovujúce zásah musí mať právny základ vo vnútroštátnom práve, ale tiež, že tento právny základ musí mať určité kvality dostupnosti a predvídateľnosti, aby sa zabránilo akejkoľvek hrozbe svojvoľnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 38; rozsudok ESĽP z 26. apríla 1979, Sunday Times v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 49, a zo 4. decembra 2015, Roman Zakharov v. Rusko, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, § 228).

81 Okrem toho z judikatúry ESĽP vyplýva, že pojem „zákon“ vo výraze „ustanovené zákonom“, ktorý je uvedený najmä v článku 8 ods. 2 EDĽP, treba chápať v jeho vecnom a nie formálnom význame. V dôsledku toho zahŕňa písané a nepísané právo a neobmedzuje sa na legislatívne texty, ale zahŕňa tiež nižšie postavené akty a právne nástroje. V skratke, „zákon“ je platný text v podobe, v akej ho vykladajú príslušné súdy (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP z 26. apríla 1979, Sunday Times v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 47, a z 8 apríla 2021, Vavřička a iní v. Česká republika, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, § 269).

82 Okolnosť, že napadnuté rozhodnutie nepredstavuje legislatívny predpis prijatý po parlamentnej rozprave, preto nemôže stačiť na účely domnienky, že nepredstavuje „zákon“ v zmysle článku 8 Charty, vykladaného so zreteľom na článok 8 EDĽP.

83 Je síce pravda, že aj z ustálenej judikatúry ESĽP vyplýva, že na účely splnenia požiadaviek týkajúcich sa kvality zákona musí vnútroštátne právo ponúknuť určitú ochranu pred svojvoľnými zásahmi orgánov verejnej moci do práv zaručených EDĽP a že pokiaľ ide o otázky týkajúce sa základných práv, zákon by bol v rozpore so zásadou prednosti práva, jednou zo základných zásad demokratickej spoločnosti zakotvených v EDĽP, ak by voľná úvaha priznaná výkonnej moci bola neobmedzená. Na základe toho musí dostatočne jasne definovať rozsah a spôsob výkonu tejto právomoci voľnej úvahy [pozri rozsudok ESĽP z 15. marca 2022, Communauté genevoise d’action syndicale (CGAS) v. Švajčiarsko, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, § 78 a citovanú judikatúru].

84 Pokiaľ však ide o prejednávanú vec, v miere, v akej samotné napadnuté rozhodnutie predstavuje „zákon“ v zmysle článku 8 Charty vykladaného so zreteľom na článok 8 EDĽP, sa nemožno domnievať, že Parlament potreboval výslovné oprávnenie zo strany normotvorcu Únie na účely prijatia týchto opatrení, ktoré majú svoj základ v článku 232 ZFEÚ a v článku 25 ods. 2 jeho rokovacieho poriadku.

85 Navyše, ako uvádza Parlament, v prejednávanej veci napadnuté rozhodnutie spĺňa kritéria dostupnosti a predvídateľnosti, ktoré sú požadované, aby sa zabránilo riziku svojvoľnosti.

86 V tomto kontexte treba zdôrazniť, že napadnuté rozhodnutie stanovuje jasné a presné pravidlá upravujúce rozsah a uplatnenie predmetného opatrenia a že poskytuje dotknutým osobám dostatočné záruky umožňujúce účinne chrániť ich osobné údaje proti rizikám zneužitia, ako aj proti akémukoľvek nezákonnému prístupu a akémukoľvek nezákonnému použitiu týchto údajov (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i., C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 54 a citovanú judikatúru).

87 Z odôvodnení 22 až 25 a z článku 4 napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že osoby, ktorých osobné údaje sú spracúvané Parlamentom na základe tohto rozhodnutia, sú chránené v zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1725 z 23. októbra 2018 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 45/2001 a rozhodnutie č. 1247/2002/ES (Ú. v. EÚ L 295, 2018, s. 39).

88 Napokon treba uviesť, tak ako uvádza Parlament, že tvrdenie žalobcov, podľa ktorého článok 25 ods. 2 rokovacieho poriadku Parlamentu nemôže zakladať prijatie opatrení, ktoré sú v rozpore so štatútom poslancov alebo s Protokolom č. 7, sa netýka otázky vhodného právneho základu napadnutého rozhodnutia, ale otázky zákonnosti tohto rozhodnutia z hľadiska uvedených ustanovení, otázky, ktorá bude preskúmaná nižšie v rámci druhého žalobného dôvodu.

89 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že článok 25 ods. 2 rokovacieho poriadku Parlamentu predstavoval platný právny základ na prijatie napadnutého rozhodnutia.

90 Prvý žalobný dôvod preto treba zamietnuť ako nedôvodný.

2. O druhom žalobnom dôvode, založenom na porušení zásad slobody a nezávislosti poslancov, ako aj na porušení imunít, ktoré im priznáva Zmluva

91 Druhý žalobný dôvod žalobcov sa skladá z dvoch častí, založených na jednej strane na porušení článku 2 štatútu poslancov, ktorý zakotvuje zásady slobody a nezávislosti európskych poslancov, a na druhej strane na porušení imunít priznaných týmto poslancom najmä Protokolom č. 7.

a) O prvej časti, založenej na rozpore napadnutého rozhodnutia so zásadami slobody a nezávislosti členov Parlamentu

92 Žalobcovia sa domnievajú, že napadnuté rozhodnutie je veľmi obmedzujúce a výrazne zasahuje do zásady slobodného a nezávislého výkonu mandátu člena Parlamentu, tak ako je zakotvená v článku 2 štatútu poslancov, v rozsahu, v akom by im na základe tohto rozhodnutia mohlo byť zabránené zasadať a vykonávať ich zastupiteľskú úlohu, čo by mohlo negatívne ovplyvniť rovnováhu právomocí a slobodný výkon demokracie.

93 Žalobcovia v tejto súvislosti pripomínajú, že nepovolenie vstupu do budov Parlamentu, stanovené v napadnutom rozhodnutí v prípade nepredloženia platného COVID preukazu, sa uplatňuje bez ohľadu na dôvod tohto nepredloženia. Poslanec by tak mohol byť v situácii, že nemôže predložiť platný COVID preukaz, pretože tento preukaz nemá alebo ho nechce mať, ale tiež z dôvodu, že ho zabudol alebo stratil, alebo aj preto, že jeho smartfón v momente kontroly nefunguje. Okrem

toho zdôrazňujú, že členovia Parlamentu, ktorí nemajú potvrdenie o očkovaní alebo o prekonaní ochorenia, sa budú musieť testovať minimálne každý druhý deň z dôvodu obmedzenej platnosti týchto testov. Okrem toho treba vziať do úvahy nezanedbateľný čas čakania medzi okamihom testovania a okamihom, kedy je vygenerovaný čiarový kód rýchlej odpovede (ďalej len „kód QR“). Ak by teda žalobcovia chceli vstúpiť do Parlamentu v pondelok ráno, nemali by inú možnosť, ako vykonať tieto testy počas svojich dní odpočinku a bolo by pre nich prakticky nemožné vykonať test počas „červených“ týždňov plenárnych zasadnutí a „ružových“ týždňov trojstranných rokovaní, keďže počas týchto týždňov sa rokovania končia neskoro večer a pokračujú skoro ráno.

94 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

95 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 1 štatútu poslancov sú „poslanci slobodní a nezávislí“. Rovnako, článok 2 rokovacieho poriadku Parlamentu okrem iného stanovuje, že poslanci vykonávajú svoj mandát slobodne a nezávisle. Zásada slobodného a nezávislého mandátu poslancov je zásadou spoločnou pre všetky demokratické parlamentné systémy, ktorá predstavuje základný prvok zastupiteľskej demokracie, na ktorej je založené fungovanie Únie, v súlade s článkom 10 ods. 1 ZFEÚ [s článkom 10 ods. 1 ZEÚ – *neoficiálny preklad*]. Táto zásada zahŕňa právo európskych poslancov na neobmedzený prístup do budov Parlamentu, aby sa mohli aktívne zúčastňovať na práci výborov a delegácií Parlamentu, v súlade s článkom 5 ods. 4 rokovacieho poriadku Parlamentu.

96 Napadnuté rozhodnutie tak predstavuje zásah do výkonu mandátu európskych poslancov, keďže im ukladá dodatočnú podmienku na účely vstupu do budov Parlamentu, a síce povinnosť predložiť platný COVID preukaz.

97 Treba však zdôrazniť, že zásada slobodného a nezávislého mandátu poslancov nie je absolútnou zásadou a že môže byť predmetom určitých obmedzení, najmä zo strany Parlamentu, na základe jeho právomoci vnútornej organizácie stanovenej v článku 232 ZFEÚ, pokiaľ sa týka sledovania zákonného cieľa.

98 Každý zásah do zásady slobodného a nezávislého mandátu poslancov, alebo každé jeho obmedzenie však musí rešpektovať zásadu proporcionality, ako všeobecnú zásadu práva Únie. Táto zásada vyžaduje, aby akty prijaté inštitúciami Únie boli primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, teda v prípade voľby medzi viacerými primeranými opatreniami treba zvoliť také opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. októbra 2001, Martinez a i./Parlament, T-222/99, T-327/99 a T-329/99, EU:T:2001:242, bod 215 a citovanú judikatúru).

99 Po prvé, ako vyplýva najmä z odôvodnení 1 až 11 napadnutého rozhodnutia, toto rozhodnutie sleduje legitímny cieľ smerujúci k zosúladeniu dvoch konkurenčných záujmov v kontexte pandémie, a síce kontinuity činnosti Parlamentu na jednej strane a zdravia osôb nachádzajúcich sa v budovách Parlamentu na strane druhej.

100 Parlament je totiž povinný zabezpečiť kontinuitu svojich činností, ktoré vyplývajú zo Zmlúv. Počas pandémie ochorenia COVID-19 tak operačná schopnosť Parlamentu, predovšetkým jeho legislatívna a rozpočtová činnosť, musela ostať zachovaná. Parlament prijal na tento účel mimoriadne opatrenia založené na Hlave XIIIa jeho rokovacieho poriadku, pozostávajúce najmä zo zavedenia metód práce na diaľku. Ako však vyplýva z článku 237a rokovacieho poriadku Parlamentu, tieto mimoriadne opatrenia musia byť podľa svojej definície časovo obmedzené. Na

základe toho bol Parlament povinný čím skôr obnoviť svoje činnosti vo zvyčajnom formáte, teda za fyzickej prítomnosti poslancov, na účely zabezpečenia zvyčajného fungovania Parlamentu ako inštitúcie Únie, ktorej členovia sú demokraticky zvolení.

101 Na druhej strane Parlament je povinný, podľa svojej povinnosti starostlivosti a povinnosti vyplývajúcej najmä z článku 1e odseku 2 služobného poriadku, uplatniteľného tiež na dočasných zamestnancov Únie podľa článku 10 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“), zabezpečiť zdravie a bezpečnosť úradníkov a ostatných zamestnancov Únie. Bez toho, aby bola stanovená povinnosť dosiahnuť výsledok, táto povinnosť inštitúcií Únie v postavení zamestnávateľa zabezpečiť bezpečnosť svojich zamestnancov má osobitný význam a miera voľnej úvahy správneho orgánu v tejto oblasti síce nie je vylúčená, ale je obmedzená (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. marca 1990, Grifoni/Komisia, C-308/87, EU:C:1990:134, bod 14 a z 12. mája 2011, Missir Mamachi di Lusignano/Komisia, F-50/09, EU:F:2011:55, bod 126). To isté platí pokiaľ ide o povinnosť zabezpečiť zdravie zamestnancov pracujúcich pre Úniu. Na základe toho a v miere, v akej prítomnosť poslancov v priestoroch Parlamentu predpokladá, že títo poslanci budú v kontakte so zamestnancami tejto inštitúcie, dodržanie povinnosti zabezpečiť zdravie týchto zamestnancov znamená pre Parlament zabezpečiť, aby takýto návrat k zvyčajnej činnosti bol možný bez negatívnych následkov na zdravie osôb prítomných v týchto priestoroch, medzi ktorými sú zamestnanci tejto inštitúcie.

102 V tejto súvislosti, ako vyplýva z odôvodnenia 13 napadnutého rozhodnutia, sa zdravotná služba Parlamentu domnievala toto:

„Zvýšená prítomnosť osôb v budovách Parlamentu, nárast presunov v dôsledku obnovenia misií, častejšie nadväzovanie úzkych kontaktov počas prezenčných schôdzí a nárast prípadov COVID-19 v spoločnosti vedú k vyššiemu riziku zavlečenia vírusu COVID-19 do Európskeho parlamentu a k vysokému riziku interného prenosu ochorenia COVID-19 a karantén. Okrem toho, ako medzinárodná organizácia a inštitúcia prístupná verejnosti musí Európsky parlament vziať do úvahy časté medzinárodné cesty ako dodatočný rizikový faktor, ktorý by z neho mohol urobiť ohnisko nákazy. Na základe toho treba vziať do úvahy zdravotnú situáciu na úrovni Únie, a nielen situáciu na úrovni členských štátov, v ktorých má Parlament svoje sídlo alebo pracoviská.“

103 Okrem toho, ako vyplýva z odôvodnenia 14 napadnutého rozhodnutia, údaje poskytnuté zdravotnou službou Parlamentu ukazujú, že v priebehu prvého dva a pol týždňa v septembri 2021 bolo zaznamenaných viac prípadov úzkych kontaktov s osobami, ktoré obdržali pozitívny výsledok PCR testu na ochorenie COVID-19, než v priebehu akéhokoľvek predchádzajúceho mesiaca od novembra 2020, a že tento trend sa zachoval počas celého septembra 2021 a prvého týždňa októbra 2021.

104 Vzhľadom na vyššie uvedené sa preto treba domnievať, že napadnuté rozhodnutie sleduje legitímny cieľ a že nepredstavuje zjavne neprimeraný nástroj na účely dosiahnutia tohto cieľa, vzhľadom na informácie, ktoré mal Parlament k dispozícii v čase prijatia tohto rozhodnutia.

105 Po druhé treba preskúmať, či napadnuté rozhodnutie nepredstavuje neprimeraný alebo neopodstatnený zásah do slobodného mandátu poslancov a či nezasahuje do samotnej podstaty tohto práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 148 a citovanú judikatúru).

106 Ako pripomína Parlament, v tejto súvislosti treba uviesť, že všeobecný, rýchly a cenovo dostupný prístup k očkovaniu a testom na ochorenie COVID-19 existuje v celej Únii, čo predstavuje základ pre vydávanie COVID preukazov. Predloženie COVID preukazu poslancami vstupujúcimi do budov Parlamentu teda nemôže byť chápané ako neprimeraný a neopodstatnený zásah do výkonu slobodného mandátu z hľadiska legitímneho cieľa napadnutého rozhodnutia chrániť život a zdravie osôb prítomných v budovách Parlamentu, pri súčasnom zabezpečení jeho obvyklej činnosti.

107 Treba tiež pripomenúť, že Parlament zaviedol opatrenia na účely ponúknutia svojim poslancom nevyhnutnej podpory, aby sa mohli zosúladiť s novými požiadavkami týkajúcimi sa vstupu, v prípade, že nemajú COVID preukaz, ako je možnosť vykonať test na mieste, zadarmo, v jeho troch pracoviskách.

108 Okrem toho napadnuté rozhodnutie sa obmedzuje na to, čo je striktne nevyhnutné na zabezpečenie návratu k zvyčajným činnostiam Parlamentu. Podľa stanoviska posudkového lekára Parlamentu z 10. októbra 2021 návrat k zvyčajnej činnosti Parlamentu by nevyhnutne viedol k nárastu prípadov ochorenia COVID-19 a karantén. Podľa tohto stanoviska by však tieto riziká mohli byť znížené takými opatreniami, akým je opatrenie stanovené v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ ide o ochranu osobných údajov, pri kontrole COVID preukazov pri vstupoch do budov Parlamentu sa uvádza minimum osobných údajov, ako vyplýva z dôkazov poskytnutých Parlamentom (pozri bod 177 nižšie).

109 Navyše treba uviesť, že napadnuté rozhodnutie nemá trvalý charakter. Článok 6 napadnutého rozhodnutia totiž stanovuje, že sa prestane uplatňovať 31. januára 2022, s výnimkou obnovenia, zmeny alebo zrušenia, a že je pravidelne preskúmané z hľadiska vývoja všeobecnej zdravotnej situácie.

110 Okrem toho, ako uvádza Parlament, napadnuté rozhodnutie umožňuje ukončiť mimoriadne opatrenia a umožňuje členom Parlamentu znovu vykonávať ich práva návratom k prezenčnému výkonu činností, s oveľa menšími obmedzeniami výkonu ich slobodného a nezávislého mandátu než v rámci režimu účasti na diaľku.

111 Napokon treba tak ako Parlament uviesť, že žalobcovia neuviedli žiadne alternatívne opatrenie, ktoré by bolo menej obmedzujúce pri dosahovaní sledovaného cieľa podobným spôsobom. Žalobcovia v tejto súvislosti nepreukázali, že obnovenie činností Parlamentu prezenčne, bez žiadnej povinnosti predloženia COVID preukazu na účely povolenia vstupu do budov Parlamentu, by rovnakým spôsobom umožnilo prispieť k cieľu sledujúcemu zabezpečiť zdravie zamestnancov.

112 Žalobcovia však poukazujú na viacero negatívnych následkov napadnutého rozhodnutia na ich situáciu (pozri bod 93 vyššie).

113 Po prvé v rozsahu, v akom žalobcovia uvádzajú ujmu z dôvodu odmietnutia predložiť platný COVID preukaz alebo zabudnutia tohto preukazu, treba uviesť, že ujma, ktorú uvádzajú, by nevyplývala z účinkov vzniknutých samotným napadnutým rozhodnutím, ale z ich rozhodnutia nepredložiť tento preukaz, keďže netvrdia, že to neboli schopní urobiť (uznesenie z 8. decembra 2021, D'Amato a i./Parlament, T-722/21 R, neuverejnené, EU:T:2021:874, bod 23).

114 Po druhé treba uviesť, že článok 5 ods. 2 napadnutého rozhodnutia dáva možnosť generálnemu tajomníkovi Parlamentu schváliť výnimky týkajúce sa povinnosti predloženia tohto preukazu pri vstupe do budov Parlamentu, s cieľom zohľadniť určité špecifické situácie.

115 Po tretie v miere, v akej žalobcovia uvádzajú, že sa mohli ocitnúť v situácii, že by neboli schopní predložiť platný COVID preukaz z dôvodu technických problémov súvisiacich napríklad s používaním smartfónu, treba pripomenúť, že COVID preukaz je akceptovaný v papierovom aj digitálnom formáte, na základe čoho by sa v zásade malo dať vyhnúť týmto technickým problémom.

116 Po štvrté žalobcovia uvádzajú, že sú povinní pravidelne sa testovať, dokonca počas dní ich pracovného pokoja, a že sa nemôžu dať otestovať počas pracovných dní, v ktorých sú pracovne veľmi vyťažení.

117 Bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti tohto tvrdenia, pokiaľ ide o situáciu žalobcov, ktorí nie sú očkovaní ani neprekonali ochorenie, treba konštatovať, že Parlament ponúka svojim poslancom na svojich troch pracoviskách potrebnú podporu, aby im umožnil zosúladiť sa s novými požiadavkami na vstup v prípade, že nemajú platný COVID preukaz. Parlament tak zaviedol možnosť otestovať sa priamo na mieste, zadarmo, v jeho troch pracoviskách. Táto možnosť bola okrem toho oznámená všetkým zamestnancom Parlamentu 28. októbra 2021, to znamená pred nadobudnutím účinnosti napadnutého rozhodnutia. Navyše, je tiež možné predložiť negatívny výsledok PCR testu vykonaného v Belgicku, Luxembursku alebo vo Francúzsku na účely povolenia vstupu do budov Parlamentu. Napokon, hoci platnosť výsledkov PCR testov bola pôvodne dva kalendárne dni po vykonaní testu, dĺžka platnosti PCR testu bola predĺžená na 72 hodín po vykonaní tohto testu, od 22. novembra 2021 až do 27. januára 2022, na základe rozhodnutia generálneho tajomníka Parlamentu z 19. novembra 2021.

118 Po piate, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie vedie tiež k priamemu zásahu do ich zastupiteľskej právomoci ako poslancov zvolených do Parlamentu a do ich schopnosti pracovať užitočne a efektívne, keďže sa uplatňuje tiež na ich asistentov a na zamestnancov Parlamentu, podobne ako Parlament treba uviesť, že žalobcovia neuvádzajú žiadne špecifické tvrdenie, ktoré by mohlo preukázať, že tieto osoby nie sú schopné zosúladiť sa včas s podmienkami vstupu uloženými napadnutým rozhodnutím.

119 Napokon po šieste žalobcovia poukazujú na to, že vo Francúzsku boli všetky pozmeňujúce návrhy smerujúce k podmieneniu vstupu poslancov a senátorov do Národného zhromaždenia a do Senátu predloženiu COVID preukazu zamietnuté najmä z dôvodu rozhodnutia Conseil constitutionnel (Ústavná rada, Francúzsko) z 11. mája 2020, ktoré pripomína, že viaceré ustanovenia francúzskej Ústavy ukladajú povinnosť rešpektovať slobodu členov Parlamentu pri výkone ich mandátu a že poslancovi nemôže byť nikdy odopretý vstup do rokovacej sály.

120 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že Parlament, ktorého budovy sa nachádzajú nielen vo Francúzsku, ale tiež v Belgicku a Luxembursku, disponujú samostatným právnym základom na účely prijímania vnútorných organizačných opatrení, ako sú tie, ktoré boli zavedené napadnutým rozhodnutím, podľa článku 232 ZFEÚ a článku 25 ods. 2 jeho rokovacieho poriadku, na základe čoho nemôže byť viazaný posúdeniami vykonanými na úrovni jedného konkrétneho členského štátu.

121 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že žiadne z tvrdení uvádzaných žalobcami neumožňuje preukázať, že napadnuté rozhodnutie by neprimerane alebo bezdôvodne zasiahlo do slobodného a nezávislého výkonu mandátu poslanca, ani že by bola spochybnená samotná podstata tohto výkonu.

122 Prvú časť druhého žalobného dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

b) O druhej časti, založenej v podstate na porušení imunít priznaných poslancom Protokolom č. 7

123 Žalobcovia sa domnievajú, že napadnuté rozhodnutie porušuje tiež článok 7 prvý odsek Protokolu č. 7, ktorý vedie k tomu, že zakazuje členským štátom vytvárať administratívne obmedzenia slobody pohybu európskych poslancov. Toto ustanovenie by malo byť vykladané s ohľadom na článok 4 ods. 3 posledný pododsek ZEÚ ako zakazujúce každé opatrenia, ktoré by mohlo ohroziť dosiahnutie cieľov Únie, vrátane opatrení, ktoré môžu narušiť fungovanie inštitúcií Únie.

124 Okrem toho žalobcovia uvádzajú, že hoci je článok 7 prvý odsek Protokolu č. 7 formálne adresovaný členským štátom, je nepochybné, že sa uplatňuje aj na inštitúcie Únie, pokiaľ samé prijímajú také reštriktívne opatrenia, akým je napadnuté rozhodnutie. Toto ustanovenie by totiž malo byť vykladané s ohľadom na ustanovenia Charty a najmä na články týkajúce sa ochrany súkromného života a práva na fyzickú integritu. Okrem toho, z článku 18 Protokolu č. 7 a z článku 5 rokovacieho poriadku Parlamentu vyplýva, že Parlament musí postupovať v zhode s členskými štátmi pri uplatňovaní Protokolu č. 7. Parlamentu predovšetkým prislúcha zabezpečiť nezávislosť poslancov pri vykonávaní ich funkcií a zachovať ich právo aktívne sa zúčastňovať na práci výborov a delegácií Parlamentu.

125 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

126 Článok 7 Protokolu č. 7 stanovuje, že „[v]oľný pohyb členov Európskeho parlamentu do a z miesta jeho zasadnutia nepodlieha žiadnym správnym ani iným obmedzeniam“.

127 Treba preskúmať, či tak ako uvádzajú žalobcovia, toto ustanovenie bráni Parlamentu prijať opatrenia smerujúce k obmedzeniu alebo podmieneniu vstupu do jeho budov, také, ako sú stanovené napadnutým rozhodnutím.

128 V tejto súvislosti treba predovšetkým uviesť, ako uznávajú aj žalobcovia, že Protokol č. 7 je adresovaný v prvom rade členským štátom, a nie inštitúciám Únie.

129 Ďalej, ako uvádzajú žalobcovia, článok 18 Protokolu č. 7 stanovuje, že „[o]rgány Únie postupujú pri uplatňovaní tohto protokolu v zhode s… členský[mi] štát[mi]“. Článok 5 rokovacieho poriadku Parlamentu najmä stanovuje, že poslanci požívajú výsady a imunity stanovené v Protokole č. 7 a že „[n]a účel vykonávania svojich poslaneckých povinností majú všetci poslanci právo aktívne sa zúčastňovať na práci výborov a delegácií Parlamentu v súlade s ustanoveniami tohto rokovacieho poriadku“.

130 Z týchto ustanovení však nijako nevyplýva, ani pri ich výklade s prihliadnutím na ustanovenia Charty týkajúce sa najmä práva na rešpektovanie súkromného života a fyzickej integrity, že Parlament nie je príslušný prijímať také vnútorné organizačné opatrenia ako sú tie, ktoré sú stanovené napadnutým rozhodnutím, na základe článku 25 ods. 2 jeho rokovacieho poriadku.

Naopak, článok 5 tohto rokovacieho poriadku výslovne stanovuje, že právo poslancov aktívne sa zúčastňovať na práci výborov a delegácií Parlamentu sa musí vykonávať „v súlade s ustanoveniami tohto rokovacieho poriadku“.

131 Okrem toho, ako vyplýva z článku 176 ods. 1 posledného pododseku rokovacieho poriadku Parlamentu, „[p]redseda Parlamentu môže poslancovi uložiť sankciu v prípadoch, v ktorých sa týmto rokovacím poriadkom alebo rozhodnutím prijatým Predsedníctvom podľa článku 25 ustanovuje uplatňovanie tohto článku“. Toto samotné ustanovenie by bolo nezákonné, ak by mal byť prijatý výklad Protokolu č. 7 navrhovaný žalobcami. Treba však zdôrazniť, že žalobcovia nenamietli nezákonnosť rokovacieho poriadku Parlamentu na základe článku 277 ZFEÚ.

132 Napokon treba pripomenúť, že podľa judikatúry majú výsady a imunity priznané Únii Protokolom č. 7 iba funkčnú povahu, keďže ich cieľom je zabrániť vzniku prekážky fungovania a nezávislosti Únie. Na základe toho sú tieto výsady a imunity priznané výlučne v záujme Únie. To isté nevyhnutne platí pre imunitu členov Parlamentu: tá má za cieľ zabrániť každej prekážke riadneho fungovania inštitúcie, ktorej sú členmi, teda výkonu právomocí tejto inštitúcie (pozri uznesenie z 30. septembra 2011, Gollnisch/Parlament, T-346/11 R, neuverejnené, EU:T:2011:553, bod 23 a citovanú judikatúru). V rovnakom zmysle článok 5 ods. 2 druhá veta rokovacieho poriadku Parlamentu stanovuje, že „[p]oslanecká imunita nie je osobná výsada poslanca, ale záruka nezávislosti Parlamentu ako celku a jeho poslancov“.

133 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy preto treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nepredstavuje porušenie Protokolu č. 7, ani konkrétne jeho článku 7.

134 Druhú časť druhého žalobného dôvodu treba preto tiež zamietnuť ako nedôvodnú, ako aj druhý žalobný dôvod ako celok.

3. O treťom žalobnom dôvode, založenom na porušení všeobecných zásad týkajúcich sa spracúvania osobných údajov

135 Tretí žalobný dôvod uvádzaný žalobcami je rozdelený do dvoch častí, založených po prvé na porušení zásady obmedzenia účelu spracúvania údajov a zásady zákonnosti, a po druhé na porušení zásad lojálnosti, transparentnosti a minimalizácie.

a) O prvej časti, založenej na porušení zásady obmedzenia účelu spracúvania údajov a zásady zákonnosti

136 Žalobcovia pripomínajú, že podľa zásady obmedzenia účelu musia byť osobné údaje zbierané na stanovené, výslovné a zákonné účely a nemôžu byť neskôr spracúvané iným spôsobom. Preto iba vo výnimočných prípadoch taxatívne vymenovaných v článku 6 nariadenia 2018/1725 môže prevádzkovateľ rozšíriť pôvodný účel spracúvania.

137 Na účely toho, aby sa osobné údaje uvedené na COVID preukazoch mohli použiť na účely vstupu žalobcov do budov Parlamentu, sa v zmysle zákona vyžaduje, aby boli získané na tento účel.

138 Žalobcovia však na jednej strane zdôrazňujú, že nariadenie 2021/953 stanovuje iba spracúvanie údajov na uľahčenie výkonu práva voľného pohybu a pobytu na území členských štátov počas pandémie ochorenia COVID-19. Na druhej strane, z odôvodnenia 48 nariadenia 2021/953 jasne vyplýva, že ak chcú členské štáty použiť osobné údaje, ktoré sú spracúvané v rámci používania

COVID preukazu, na iné účely než tie, ktoré sú stanovené nariadením 2021/953, musia na to stanoviť špecifický vnútroštátny právny základ. Táto zásada bola tiež nedávno pripomenutá v Spoločnom stanovisku č. 4/2021 Európskeho výboru pre ochranu údajov (EDPB) a Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov (EDPS) k návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o rámci pre vydávanie, overovanie a uznávanie interoperabilných potvrdení o očkovaní, vykonaní testu a prekonaní ochorenia s cieľom uľahčiť voľný pohyb počas pandémie ochorenia COVID-19 (digitálne zelené osvedčenie) (ďalej len „spoločné stanovisko č. 04/2021“), ako aj zo strany EDPS v jeho usmerneniach týkajúcich sa „návratu na pracovisko a testovania stavu imunity alebo infekcie na ochorenie COVID európskymi inštitúciami“.

139 Okrem toho v Belgicku, kde sa poslanci budú musieť testovať najčastejšie, belgická právna úprava neuvádza prístup na pracovisko alebo do parlamentov tejto krajiny medzi účelmi spracúvania osobných údajov v súvislosti s COVID preukazom. Takéto používanie je dokonca výslovne vylúčené, keďže by viedlo k skrytej očkovacej povinnosti. Rovnako vo Francúzsku bolo používanie COVID preukazu výslovne vylúčené pokiaľ ide o prístup na parlamentné zhromaždenia.

140 Žalobcovia napokon zdôrazňujú, že žiadna z výnimiek stanovených v článku 6 nariadenia 2018/1725 sa v predmetnom prípade neuplatňuje a že z tohto dôvodu sa Parlament nemôže opierať o žiadnu z týchto výnimiek na účely odôvodnenia „spracúvania na iný zlučiteľný účel“.

141 Podľa žalobcov preto v prípade neexistencie vnútroštátneho právneho základu výslovne povoľujúceho spracúvanie lekárskych údajov týkajúcich sa očkovania, testov alebo prekonania ochorenia na účely podmienenia vstupu na pracovisko a na parlamentné zhromaždenia, spracúvanie osobných údajov Parlamentom porušuje zásadu obmedzenia účelu spracúvania údajov a je preto nezákonné.

142 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

143 Predovšetkým treba pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 1 napadnutého rozhodnutia „osobné údaje získané z preukazu alebo rovnocenného potvrdenia počas snímania kódu sú spracúvané v súlade s nariadením (EÚ) 2018/1725“. Podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia 2018/1725, ktoré stanovuje zásadu obmedzenia účelu, však osobné údaje musia byť „získavané na konkrétne určené, výslovne uvedené a legitímne účely a nesmú sa ďalej spracúvať spôsobom, ktorý nie je zlučiteľný s týmito účelmi“.

144 Účely spracúvania osobných údajov uvedených v COVID preukazoch sú definované v článku 10 ods. 2 nariadenia 2021/953, ktorý stanovuje:

„Na účely toho nariadenia osobné údaje uvedené v potvrdeniach vydaných podľa tohto nariadenia sa spracúvajú iba na účely prístupu k informáciám uvedeným v potvrdení a ich overovania s cieľom uľahčiť uplatňovanie práva na voľný pohyb v rámci Únie počas pandémie ochorenia COVID-19. Po skončení obdobia uplatňovania tohto nariadenia nesmie dôjsť k žiadnemu ďalšiemu spracúvaniu“.

145 V tejto súvislosti treba tak ako Parlament uviesť, že článok 10 ods. 2 nariadenia 2021/953 treba chápať v tom zmysle, že členské štáty „na účely tohto nariadenia“, alebo inými slovami, pokiaľ vykonávajú toto nariadenie, môžu spracúvať osobné údaje uvedené v COVID preukazoch len na účely uľahčenia uplatňovania práva na voľný pohyb.

146 Naproti tomu, ako výslovne vyplýva z odôvodnenia 48 nariadenia 2021/953 „[č]lenské štáty môžu spracúvať osobné údaje na iné účely, ak je právny základ na spracúvanie takýchto údajov na iné účely vrátane súvisiacich období uchovávania stanovený vo vnútroštátnom práve, ktoré musí byť

v súlade s právom Únie v oblasti ochrany údajov, a so zásadami účinnosti, nevyhnutnosti a proporcionality a ktoré by malo obsahovať ustanovenia, v ktorých sa jasne určí pôsobnosť a rozsah spracúvania, konkrétny účel, kategórie subjektov, ktoré môžu potvrdenie overovať, ako aj príslušné záruky na zabránenie diskriminácii a zneužívaniu, pričom sa zohľadnia riziká pre práva a slobody dotknutých osôb“.

147 Na rozdiel od toho, čo uvádzajú žalobcovia, z tohto odôvodnenia nemožno vyvodiť, že také inštitúcie Únie, ako je v danom prípade Parlament, sú oprávnené spracúvať osobné údaje uvedené v COVID preukazoch na iné účely ako tie, ktoré sú stanovené nariadením 2021/953, iba ak ich na to výslovne oprávňuje právny základ stanovený vnútroštátnym právom.

148 Totiž ako uvádza Parlament, skutočnosť, že štvrtá veta odôvodnenia 48 odkazuje iba na členské štáty a vnútroštátne právo, a nie na inštitúcie Únie, sa môže vysvetliť tým, že toto nariadenie je adresované členským štátom a nie uvedeným inštitúciám.

149 Ďalej treba uviesť, že podľa článku 5 ods. 2 nariadenia 2018/1725 základ pre spracúvanie osobných údajov potrebný pre správu a fungovanie inštitúcií musí byť stanovený v práve Únie.

150 Prijatím napadnutého rozhodnutia tak Parlament vytvoril právny základ v práve Únie, na základe jeho právomoci vnútornej organizácie vyplývajúcej z článku 232 ZFEÚ, ktorý mu umožňuje spracúvať osobné údaje uvedené v COVID preukazoch na účely vstupu do jeho budov v jeho troch pracoviskách, pri rešpektovaní nariadenia 2018/1725.

151 Na základe toho treba tvrdenia žalobcov založené na belgickej alebo francúzskej právnej úprave zamietnuť ako neúčinné, keďže na účely umožnenia Parlamentu spracúvať osobné údaje uvedené v COVID preukazoch na iné účely ako tie, ktoré sú stanovené nariadením 2021/953, sa nevyžaduje právny základ vo vnútroštátnom práve.

152 Na rozdiel od toho, čo uvádzajú žalobcovia, tieto závery nie sú vyvrátené ani spoločným stanoviskom č. 04/2021, ani „usmerneniami o návrate na pracovisko a testovania stavu imunity alebo infekcie na ochorenie COVID európskymi inštitúciami“ vydanými EDPS.

153 Na jednej strane v bode 23 spoločného stanoviska č. 04/2021 EDPB a EDPS spresnili, že „tento návrh [nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o rámci pre vydávanie, overovanie a uznávanie interoperabilných potvrdení o očkovaní, vykonaní testu a prekonaní ochorenia s cieľom uľahčiť voľný pohyb počas pandémie ochorenia COVID-19 (digitálne zelené osvedčenie], a teda ani spoločné stanovisko EDPB a EDPS, sa nevzťahujú na akékoľvek ďalšie využívanie rámca a digitálneho zeleného osvedčenia na základe práva členských štátov, ktoré nie je zamerané na uľahčenie práva na voľný pohyb medzi členskými štátmi EÚ“.

154 Na druhej strane, pokiaľ ide o „usmernenia o návrate na pracovisko a testovania stavu imunity alebo infekcie na ochorenie COVID európskymi inštitúciami“ vydané EDPS, bod 6.1 potvrdzuje, že pojem „vnútroštátne právo“ v zmysle odôvodnenia 48 nariadenia 2021/953 sa má vykladať tak, pokiaľ ide o inštitúcie Únie, že odkazuje na článok 1e ods. 2 služobného poriadku v spojení s vykonávacím rozhodnutím inštitúcie prijímajúcej primerané opatrenia na ochranu základných práv a záujmov dotknutých osôb.

155 Napokon v rozsahu, v akom žalobcovia uvádzajú porušenie článku 6 nariadenia 2018/1725, treba uviesť, že toto ustanovenie stanovuje výnimku zo zásady obmedzenia účelu. Podľa tohto článku totiž „[a]k spracúvanie na iný účel ako na účel, na ktorý boli osobné údaje získané, nie je založené

na súhlase dotknutej osoby alebo na práve Únie, čo v demokratickej spoločnosti predstavuje potrebné a primerané opatrenie na zaistenie cieľov uvedených v článku 25 ods. 1“, prevádzkovateľ musí zohľadniť určité kritériá na zistenie toho, či je spracúvanie na iný účel zlučiteľné s účelom, na ktorý boli osobné údaje pôvodne získané.

156 Pokiaľ však ide o prejednávanú vec, ako vyplýva z odôvodnenia 24 napadnutého rozhodnutia, spracúvanie osobných údajov má za cieľ najmä ochranu verejného zdravia. Sleduje teda cieľ všeobecného verejného záujme Únie uvedený v článku 25 ods. 1 písm. c) nariadenia 2018/1725, na základe čoho spracúvanie osobných údajov stanovené v napadnutom rozhodnutí na iný účel ako je ten stanovený v nariadení 2021/953 je týmto ustanovením povolené za podmienky, že rešpektuje podstatu základných práv a slobôd stanovených týmto nariadením a že je v demokratickej spoločnosti potrebným a primeraným opatrením, čo bude preskúmané v rámci štvrtého žalobného dôvodu.

157 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a s výhradou preskúmania primeranosti spracúvania osobných údajov žalobcov stanoveného v napadnutom rozhodnutí treba zamietnuť prvú časť tretieho žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

b) O druhej časti, založenej na porušení zásad lojálnosti, transparentnosti a minimalizácie

158 Po prvé žalobcovia pripomínajú, že zásada lojálnosti a transparentnosti pri spracúvaní údajov vyžadujú, aby dotknutá osoba bola informovaná o existencii spracovateľskej operácie a jej účeloch. Domnievajú sa preto, že používanie osobných údajov Parlamentom na iný účel ako je ten, pre ktorý boli tieto údaje získané podľa vnútroštátnej právnej úpravy, porušuje zásadu transparentnosti stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. a) a v článku 14 nariadenia 2018/1725, keďže neboli pri získaní ich osobných údajov informovaní, že tieto údaje budú použité na podmienenie vstupu na ich pracovisko.

159 Po druhé žalobcovia sa domnievajú, že spracúvanie osobných údajov Parlamentom počas vykonávania napadnutého rozhodnutia nerešpektuje zásadu minimalizácie údajov stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. c) nariadenia 2018/1725 vzhľadom na to, že článok 4 ods. 3 napadnutého rozhodnutia stanovuje, že osobné údaje týkajúce sa platnosti COVID preukazu budú spracúvané a zobrazené pri čítaní QR kódu preukazu.

160 Bezpečnostní pracovníci poverení kontrolou COVID preukazov pri vstupe do budov Parlamentu by totiž mohli ľahko vyvodiť typ preukazu, ktorým disponuje každá osoba, keďže maximálna doba platnosti je 2 dni pri preukazoch o vykonaní testu, 180 dní pri preukazoch o prekonaní ochorenia a keďže očkovacie preukazy nemajú maximálnu dobu platnosti. Tieto údaje týkajúce sa platnosti preukazov však nie sú nevyhnutné na účely, pre ktoré sú spracúvané.

161 V tejto súvislosti zdôrazňujú, že Parlament sám identifikoval toto riziko v dokumente nazvanom „Bezpečnostné opatrenia pre boj proti ochoreniu COVID 19 – Posúdenie vplyvu na ochranu údajov“ (ďalej len „posúdenie vplyvu“), ale domnieval sa, že súvisiace riziká boli nízke vzhľadom na technické a organizačné opatrenia, ktoré prijal na účely spracúvania týchto údajov. Pritom ani z napadnutého rozhodnutia, ani z akéhokoľvek iného oznámenia žalobcom nevyplývalo, že boli prijaté konkrétne opatrenia na minimalizáciu týchto rizík.

162 Podľa žalobcov je tiež celkom možné, že bezpečnostní pracovníci robia snímky obrazovky s týmito dôvernými informáciami. Šírenie tohto typu vysoko citlivých údajov by však mohlo mať veľmi vážne následky pre dotknuté osoby, ktoré by mohli viesť k stigmatizácii alebo diskriminácii na ich pracovisku. Z tohto dôvodu spracúvanie osobných údajov žalobcov nemožno považovať za lojálne.

163 Po tretie žalobcovia sa obávajú nezákonného a nelojálneho spracúvania ich osobných údajov z dôvodu rizika súvisiaceho s nespoľahlivým fungovaním aplikácie CovidScanBe používanej pri vstupe do budov Parlamentu na snímanie QR kódov COVID preukazov. Toto riziko bolo v posúdení vplyvu identifikované ako potenciálne. Okrem toho, nedávno bolo v rámci validácie a čítania QR kódov COVID preukazov zistené veľmi závažné bezpečnostné zlyhanie pri využití aplikácie CovidScanBe. Žalobcovia v tejto súvislosti zdôrazňujú, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia smerujúceho k nariadeniu zrušenia používania aplikácie CovidScanBe z dôvodu viacerých porušení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1), bol podaný predsedovi tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofónny súd prvého stupňa Brusel, Belgicko) a tento uznesením z 29. októbra 2021 považoval riziko zlyhania za dostatočne preukázané na účely vymenovania nezávislého odborníka povereného preskúmať tieto zlyhania a konštatovať prípadnú škodu. Napokon, druhé zlyhanie aplikácie CovidScanBe sa týkalo možnosti získať prístup, pri snímaní kódu QR COVID preukazu za pomoci modulu tejto aplikácie použiteľného pri cestovaní, k takým citlivým osobným údajom, ako je priezvisko, meno, dátum očkovania, typ vakcíny, krajina, v ktorej bolo očkovanie vykonané alebo počet podaných dávok.

164 Podľa žalobcov preto tieto skutočnosti preukazujú, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu lojálneho a transparentného spracúvania osobných údajov.

165 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

166 Po prvé treba pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia 2018/1725 musia byť osobné údaje „spracúvané zákonným spôsobom, spravodlivo a transparentne vo vzťahu k dotknutej osobe“.

167 Okrem toho článok 15 ods. 1 nariadenia 2018/1725 stanovuje:

„V prípadoch, keď sa od dotknutej osoby získavajú osobné údaje, ktoré sa jej týkajú, poskytne prevádzkovateľ pri získavaní osobných údajov dotknutej osobe všetky tieto informácie:

…

c) účely spracúvania, na ktoré sú osobné údaje určené, ako aj právny základ spracúvania…“.

168 Článok 16 ods. 1 písm. c) nariadenia 2018/1725 stanovuje, že tieto informácie sa majú poskytnúť aj vtedy, ak osobné údaje neboli získané od dotknutej osoby.

169 Okrem toho článok 16 ods. 4 nariadenia 2018/1725 stanovuje, že „[a]k má prevádzkovateľ v úmysle ďalej spracúvať osobné údaje na iný účel ako ten, na ktorý boli osobné údaje získané, poskytne dotknutej osobe pred takýmto ďalším spracúvaním informácie o tomto inom účele a všetky ďalšie relevantné informácie uvedené v odseku 2“.

170 Preto na rozdiel od toho, čo uvádzajú žalobcovia, z týchto ustanovení vyplýva, že v prípade spracúvania osobných údajov na iný účel ako je ten, na ktorý boli tieto údaje pôvodne získané, prislúcha iba prevádzkovateľovi ďalšieho spracúvania týchto údajov vopred poskytnúť dotknutým osobám informácie týkajúce sa tohto iného účelu a každú inú relevantnú informáciu.

171 Vzhľadom na to, že ako pripúšťa Parlament, spracúvanie osobných údajov stanovené napadnutým rozhodnutím predstavuje v prejednávanej veci ďalšie spracovanie na iný účel ako je ten, pre ktoré boli osobné údaje získané, Parlamentu prislúchalo poskytnúť dotknutým osobám pred týmto ďalším spracovaním informácie o tomto inom účele, v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami.

172 Z dôkazov predložených Parlamentom však vyplýva, že Parlament si splnil túto povinnosť.

173 Ako totiž vyplýva z uvedených dôkazov, po prvé, pred predmetným spracúvaním údajov Parlament zverejnil vo svojom verejnom registri spracovania údajov záznam č. 464 o tejto operácii, spolu s vyhlásením o dôvernosti údajov. Po druhé, zaslal poslancom a každému zamestnancovi Parlamentu e-mail: z 27. októbra 2021, ktorým ich informoval o účeloch spracúvania. Po tretie, ako je spresnené v článku 6 ods. 1 napadnutého rozhodnutia, toto rozhodnutie bolo „vyvesené viditeľným spôsobom vo všetkých vstupoch do budov Parlamentu, v ktorých sa vykonáva overovanie“, čo žalobcovia nespochybňujú.

174 Treba preto konštatovať, že Parlament si splnil svoje povinnosti, ktoré vyplývajú zo zásady transparentnosti a tvrdenie žalobcov, podľa ktorého mali byť v okamihu, keď ich osobné údaje boli pôvodne získané, informovaní o skutočnosti, že budú použité na účely vstupu do budov Parlamentu, treba zamietnuť ako nedôvodné.

175 Po druhé treba pripomenúť, že článok 4 ods. 1 nariadenia 2018/1725 spresňuje, že „[o]sobné údaje musia byť… primerané, relevantné a obmedzené na rozsah, ktorý je potrebný vzhľadom na účely, na ktoré sa spracúvajú (minimalizácia údajov)“.

176 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že podľa článku 4 ods. 2 a 4 napadnutého rozhodnutia účel spracúvania údajov získaných pri snímaní QR kódu je striktne obmedzený na povolenie vstupu do budov Parlamentu a že údaje uvedené pri overovaní COVID preukazov nie sú ukladané, nahrávané ani uchovávané, interne ani externe, ani poskytované iným orgánom Únie alebo tretím osobám a nie sú používané na žiaden iný účel.

177 Ďalej, ako potvrdil Parlament na pojednávaní bez toho, aby mu žalobcovia odporovali, pokiaľ ide o snímanie QR kódov COVID preukazov osôb, ktoré chcú vstúpiť do budov Parlamentu, bezpečnostní pracovníci Parlamentu dostali inštrukcie používať aplikáciu CovidScanBe iba v režime „podujatie“. Ako však vyplýva z dôkazov predložených Parlamentom, pri používaní aplikácie CovidScanBe v režime „podujatie“ sa zobrazuje iba platnosť preukazu, meno a priezvisko osoby. To isté platí pokiaľ ide o luxemburskú aplikáciu CovidCeck.lu. Preto na rozdiel od toho, čo uvádzajú žalobcovia, doba platnosti preukazu sa nezobrazuje, na základe čoho bezpečnostní pracovníci nemôžu vyvodiť, či je dotknutá osoba očkovaná, či sa podrobila testu, ktorého výsledok je negatívny, alebo či prekonala ochorenie COVID-19.

178 V každom prípade, aj za predpokladu, že by bezpečnostní pracovníci Parlamentu mohli získať informáciu o dobe platnosti preukazov a vyvodiť z toho, že dotknutá osoba je očkovaná alebo prekonala ochorenie, alebo že mala negatívny výsledok testu, nemalo by to nevyhnutne závažné následky, ktoré uvádzajú žalobcovia.

179 Ako totiž uvádza Parlament, jeho bezpečnostní pracovníci sú vyškolení na dodržiavanie dôvernosti spracúvania údajov a dostali pokyny, aby nezdieľali osobné údaje, ku ktorým majú prístup, iným osobám ako tým, ktoré sa zúčastňujú na kontrole vstupu do budov. Porušenie týchto pokynov by viedlo k disciplinárnym alebo zmluvným sankciám. Navyše, úradníci a zamestnanci Parlamentu poverení overovaním COVID preukazov podliehajú prísnym povinnostiam služobného tajomstva podľa článku 339 ZFEÚ a sú viazaní článkom 17 služobného poriadku, ktorý sa uplatňuje aj na dočasných zamestnancov podľa článku 11 PZOZ, ktorý im ukladá, a to aj po skončení ich funkcie, „zdržať sa nepovoleného zverejnenia informácií, ktoré získali pri vykonávaní služby, do zverejnenia alebo sprístupnenia takýchto informácií verejnosti“.

180 Okrem toho podľa informácií uvedených Parlamentom na pojednávaní, ktoré neboli žalobcami spochybnené, je technicky nemožné vykonať snímky obrazovky pri kontrole COVID preukazu prostredníctvom jednej z aplikácií používaných bezpečnostnými pracovníkmi Parlamentu. Preto aj v nepravdepodobnom prípade, že by informácie týkajúce sa doby platnosti preukazov boli zverejnené počas snímania QR kódu nachádzajúceho sa na COVID preukaze, riziko, že títo bezpečnostní pracovníci môžu nahrať informácie zobrazené na zariadení na čítanie aplikácie, ktorý používajú a že budú môcť šíriť tieto informácie mimo okruhu osôb oprávnených na tento účel, musí byť považované za veľmi slabé, či dokonca neexistujúce.

181 Hoci je pravda, že riziko súvisiace s prípadnou nespoľahlivosťou používanej aplikácie sa potvrdilo v posúdení vplyvu, treba uviesť, že toto riziko bolo považované za nízke z hľadiska technických a organizačných opatrení prijatých Parlamentom v rámci jeho činností spracúvania osobných údajov, a síce najmä vzhľadom na skutočnosť, že používané aplikácie nie sú zostavené na uchovávanie osobných údajov po každej individuálnej kontrole, že nie je možný žiaden prenos osobných údajov týmito aplikáciami, alebo aj skutočnosť, že budú pripojené iba k internej a zabezpečenej internetovej sieti Parlamentu.

182 Pokiaľ ide o uznesenie z 29. októbra 2021 predsedu tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofónny súd prvého stupňa Brusel), treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo uvádzajú žalobcovia, predseda tohto súdu v danom uznesení nekonštatoval žiadne zlyhanie bezpečnosti aplikácie CovidScanBE, ale iba určil súdneho znalca, ktorý mal určiť, či úroveň bezpečnosti pri používaní tejto aplikácie mohla byť považovaná za dostatočnú. Ako uvádza Parlament, z daného uznesenia v tejto súvislosti vyplýva, že údajné bezpečnostné zlyhania aplikácie CovidScanBE vyplývajú z verejnej dostupnosti databázy údajov Suspension list, ktorú vytvorili belgické orgány a s ktorou komunikuje aplikácia. Ako však uviedol Parlament, tieto nedostatky sa netýkajú osobných údajov uvedených v preukazoch predložených bezpečnostným pracovníkom Parlamentu pri kontrole vstupu do budov Parlamentu, keďže podľa článku 4 ods. 4 napadnutého rozhodnutia kontrola COVID preukazov bezpečnostnými pracovníkmi Parlamentu nevedie k žiadnemu prenosu osobných údajov z aplikácie CovidScanBE do predmetnej databázy.

183 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenia žalobcov týkajúce sa režimu „cestovanie“ v aplikácii CovidScanBe, tieto tvrdenia treba tiež vylúčiť, keďže ako už bolo uvedené vyššie, bezpečnostní pracovníci Parlamentu v zásade používajú aplikáciu iba v režime „podujatie“. V každom prípade, ako to potvrdil Parlament na pojednávaní bez toho, aby mu žalobcovia odporovali, pri používaní tejto aplikácie v režime „cestovanie“ sa na obrazovke pri overovaní preukazov zobrazí iba meno, priezvisko a dátum narodenia držiteľa COVID preukazu, ako aj platnosť tohto preukazu.

184 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy nemožno spracúvanie osobných údajov vykonávané Parlamentom podľa napadnutého rozhodnutia považovať za nezákonné alebo nelojálne.

185 Na základe toho treba zamietnuť druhú časť tretieho žalobného dôvodu, ako aj tretí žalobný dôvod ako celok.

4. O štvrtom žalobnom dôvode, založenom v podstate na neodôvodnenom a neprimeranom porušení práva na rešpektovanie súkromného života a ochrany osobných údajov, práva na fyzickú integritu, práva na slobodu a bezpečnosť, ako aj práva na rovnosť pred zákonom a zákazu diskriminácie

186 Žalobcovia svojím štvrtým žalobným dôvodom uvádzajú po prvé porušenie ich práva na rešpektovanie súkromného života a ochrany osobných údajov, práva na fyzickú integritu, slobodu a bezpečnosť, ako aj ich práva na rovnosť pred zákonom a zákazu diskriminácie. Po druhé domnievajú sa, že porušenie vyššie uvedených práv a zásad je v rozpore so zásadou proporcionality, stanovenou v článku 52 ods. 1 Charty.

187 V tejto súvislosti žalobcovia pripomínajú význam základných práv chránených Chartou. Pripomínajú tiež, že aj keď sa nejedná o absolútne výsady, každé obmedzenie týchto práv musí byť ustanovené zákonom, rešpektovať podstatu týchto práv a zásadu proporcionality.

a) O údajnom porušení práva na rešpektovanie súkromného života, práva na ochranu osobných údajov, práva na fyzickú integritu, práva na slobodu a bezpečnosť, ako aj práva na rovnosť zaobchádzania a zákazu diskriminácie

188 Žalobcovia po prvé uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie porušuje právo na fyzickú integritu, zakotvené v článku 3 ods. 1 Charty, keďže ukladá žalobcom, ktorí nemajú očkovací preukaz alebo preukaz o prekonaní ochorenia, povinnosť podstúpiť každý druhý deň výtery z nosohltana na účely zistenia možnej infekcie SARS-CoV-2. Žalobcovia sa domnievajú, že tieto výtery sú obzvlášť invazívne, ale aj riskantné, vychádzajúc z tlačovej správu Académie nationale de médecine (Národnej lekárskej akadémie, Francúzsko) z 8. apríla 2021, ktorá hovorí o existencii závažných komplikácií, ako sú „porušenia prednej časti spodiny lebečnej, spájané s rizikom meningitídy“.

189 Žalobcovia sa po druhé domnievajú, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásady rovnosti a zákazu diskriminácie, zakotvené v článkoch 20 a 21 Charty, v rozsahu, v akom zaobchádza rovnakým spôsobom na jednej strane s osobami, ktoré prichádzajú do Parlamentu len príležitostne, teda s návštevníkmi, miestnymi asistentmi, externými spolupracovníkmi a zástupcami záujmových skupín, a na druhej strane s členmi a zamestnancami Parlamentu, ktorí musia do týchto budov dochádzať pravidelne.

190 Žalobcovia sa okrem toho domnievajú, že tí, ktorí nemajú preukaz o očkovaní alebo prekonaní ochorenia, budú diskriminovaní vo vzťahu k osobám, ktoré tento preukaz majú, keďže sa budú musieť podrobiť minimálne každé dva dni testovaniu, aby mohli pracovať a vykonávať svoj mandát.

191 Po tretie žalobcovia sa domnievajú, že z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie porušuje tiež právo na slobodný a informovaný súhlas s každým lekárskym zásahom na ľudskom tele, zakotvené v článku 3 ods. 2 Charty, ako aj právo na slobodu, zakotvené v článku 6 Charty. Na účely vyhnutia sa podrobeniu opakovanému testovaniu výtermi z nosohltana, ktoré môže byť neprekonateľné pre veľký počet osôb, sa tieto osoby cítili nútené dať sa zaočkovať. Žalobcovia však pripomínajú, že očkovanie proti ochoreniu COVID-19 nie je povinné v žiadnom členskom štáte Únie, na základe čoho je táto skrytá očkovacia povinnosť v rozpore s právom na slobodu.

192 Po štvrté žalobcovia sa domnievajú, že podmienením vstupu na pracovisko predloženiu tak vysoko citlivých lekárskych údajov, ako je stav očkovania, výsledok testu alebo dôkaz o prekonaní ochorenia, napadnuté rozhodnutie porušuje právo na rešpektovanie súkromného života a ochranu osobných údajov. Podľa článku 10 ods. 1 nariadenia 2018/1725 je totiž spracúvanie údajov týkajúcich sa zdravia zakázané, okrem výnimočných prípadov.

193 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

194 V prvom rade, ako vyplýva z preskúmania prvého žalobného dôvodu, napadnuté rozhodnutie predstavuje právny základ v práve Únie umožňujúci prijať opatrenia obmedzujúce práva uvádzané žalobcami v rámci prvej časti štvrtého žalobného dôvodu, na základe čoho tieto opatrenia treba chápať ako „ustanovené zákonom“ v zmysle článku 52 ods. 1 Charty.

195 V druhom rade treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nezasahuje do základného obsahu ani samotnej podstaty práv uvádzaných žalobcami.

196 Po prvé, pokiaľ totiž ide o údajný zásah do fyzickej integrity žalobcov, ktorí nemajú preukaz o očkovaní alebo prekonaní ochorenia z dôvodu ich povinnosti podstúpiť v pravidelných intervaloch testy z nosohltana, ktoré považujú za osobitne invazívne, treba predovšetkým uviesť, že napadnuté rozhodnutie sa obmedzuje na to, že podmieňuje vstup do jeho budov predloženiu COVID preukazu, bez požiadavky špecifických testov spojených s výtermi z nosohltana. Na jednej strane totiž títo žalobcovia majú možnosť vykonať výter z hrdla na účely testu PCR a na druhej strane je tiež možné urobiť test TRA vykonaný zdravotníckym pracovníkom v súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia 2021/953.

197 Pokiaľ ide konkrétnejšie o tlačovú správu Académie nationale de médecine (Národná lekárska akadémia) z 8. apríla 2021 citovanú žalobcami, z tejto správy po prvé vyplýva, že vykonanie výterov z nosohltana treba vyhradiť zdravotníckym pracovníkom, ktorí sú školení na vykonanie tohto úkonu za prísnych technických podmienok, po druhé, že vzorky zo slín by mali byť uprednostnené u detí, čo sa neuplatňuje na žalobcov, a po tretie, že užívateľov auto-testov treba varovať pred rizikami súvisiacimi so samoodberom vzorky. Ako však uvádza Parlament, tento druh komplikácií týkajúcich sa auto-testov je jedným z dôvodov, pre ktoré ich Parlament neakceptuje na účely povolenia vstupu do svojich budov, keďže uznávané sú iba testy TRA vykonané zdravotníckymi pracovníkmi.

198 Napokon treba pripomenúť, podobne ako uvádza Parlament, že žalobcovia môžu podľa článku 5 ods. 2 napadnutého rozhodnutia podať generálnemu tajomníkovi Parlamentu žiadosť o výnimku z povinnosti predložiť platný COVID preukaz v náležite odôvodnených prípadoch.

199 Po druhé, pokiaľ ide o údajné porušenie zásad rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie, zakotvených v článkoch 20 a 21 Charty, treba pripomenúť, že podľa judikatúry táto zásada vyžaduje, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo rozdielne a v rozdielnych situáciách rovnako, ak takýto postup nie je objektívne odôvodnený (pozri rozsudok z 5. júla 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, body 29 a 30 a citovanú judikatúru).

200 Pokiaľ ide o požiadavku týkajúcu sa porovnateľnej povahy situácií, tá sa posudzuje s ohľadom na všetky prvky, ktoré tieto situácie charakterizujú. Tieto prvky treba určiť a posúdiť najmä vzhľadom na predmet a cieľ aktu Únie, ktorý vytvára predmetný rozdiel. Okrem toho treba zohľadniť zásady a ciele oblasti, do ktorej patrí predmetný akt (pozri rozsudok z 19. decembra 2019, HK/Komisia, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, bod 67 a citovanú judikatúru).

201 Pokiaľ však ide o prejednávanú vec, ako uvádza Parlament, porovnateľnosť externých návštevníkov s členmi a zamestnancami Parlamentu sa musí posudzovať z hľadiska cieľa sledovaného napadnutým rozhodnutím a nie na základe frekvencie, v akej dochádzajú do budov Parlamentu. Z hľadiska cieľa napadnutého rozhodnutia, pozostávajúceho podľa odôvodnenia 11 tohto rozhodnutia v „poskytnutí dostatočných záruk na ochranu života a zdravia všetkých osôb nachádzajúcich sa v budovách Parlamentu“ sa nie je možné domnievať, že žalobcovia sa nenachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou každej inej osoby, ktorá chce vstúpiť do budov Parlamentu, aj keď v ich prípade je obmedzenie ich práv spôsobené napadnutým rozhodnutím väčšie, keďže má za následok podmienenie vstupu na ich pracovisko. Totiž hneď po vstupe do budov Parlamentu je riziko prenosu ochorenia COVID-19 pre poslancov a zamestnancov Parlamentu rovnaké ako v prípade každej inej osoby, ktorí vstúpila do týchto budov.

202 Rovnako sa nemožno domnievať, že tí spomedzi žalobcov, ktorí nemajú preukaz o očkovaní alebo prekonaní ochorenia, budú diskriminovaní vo vzťahu k osobám, ktoré ho majú. Napadnuté rozhodnutie totiž neuprednostňuje žiadne z troch potvrdení uvedených v článku 3 ods. 1 nariadenia 2021/953, ale obmedzuje sa na stanovenie kontroly platnosti COVID preukazu, ktorý potvrdzuje držbu jedného z týchto troch potvrdení, ako stanovuje článok 1 tohto rozhodnutia.

203 Vzhľadom na cieľ sledovaný napadnutým rozhodnutím sa nemožno domnievať, že žalobcovia sú vystavení nerovnému zaobchádzaniu, alebo že sú diskriminovaní vo vzťahu ku každej inej osobe, ktorá chce vstúpiť do budov Parlamentu, alebo vo vzťahu k osobám, ktoré majú potvrdenie o očkovaní alebo o prekonaní ochorenia.

204 Po tretie v rozsahu, v akom žalobcovia uvádzajú ich právo na slobodný a informovaný súhlas s každým lekárskym zásahom na ich tele, ako aj ich právo na slobodu, treba pripomenúť, že napadnuté rozhodnutie neuprednostňuje žiadne z troch potvrdení, na základe ktorých je vydaný platný COVID preukaz, v súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia 2021/953, ale len podmieňuje vstup do budov Parlamentu predloženiu jedného z týchto potvrdení.

205 Vzhľadom na to, že Parlament zaviedol opatrenia smerujúce k uľahčeniu získania potvrdenia o vykonaní testu prostredníctvom PCR testu, ktorý možno vykonať zadarmo v jednom z testovacích centier zriadených v Bruseli, Štrasburgu alebo v Luxemburgu (Luxembursko), pričom uznáva platnosť PCR testu vykonaného v Belgicku, Francúzsku alebo v Luxembursku, ktorý neviedol k vydaniu COVID preukazu, nie je možné sa domnievať, že pre osoby, ktoré nemajú preukaz o očkovaní ani preukaz o prekonaní ochorenia, napadnuté rozhodnutie v skutočnosti predstavuje skrytú očkovaciu povinnosť.

206 Po štvrté Parlament nespochybňuje skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie môže predstavovať zásah do práva na rešpektovanie súkromného života a do ochrany osobných údajov žalobcov zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty, podmieňujúc vstup žalobcov na pracovisko predloženiu platného COVID preukazu, ktorý obsahuje osobné údaje týkajúce sa zdravotného stavu dotknutých osôb.

207 Ako žalobcovia uvádzajú v tejto súvislosti, spracúvanie týchto údajov je v zásade zakázané podľa článku 10 ods. 1 nariadenia 2018/1725 okrem výnimočných prípadov uvedených v článku 10 ods. 2 tohto nariadenia. Ako však uvádza Parlament, pokiaľ ide o prejednávanú vec, odôvodnenie 24 napadnutého rozhodnutia uvádza, že článok 10 ods. 2 písm. g) a i) nariadenia 2018/1725, v spojení s článkom 5 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia predstavuje právny základ pre spracúvanie osobných údajov uvedených v COVID preukazoch, pretože spracúvanie predmetných údajov je potrebné na účely ochrany verejného zdravia a obmedzenia šírenia ochorenia COVID-19.

208 Okrem toho, zo žiadnej skutočnosti uvádzanej žalobcami nevyplýva, že napadnuté rozhodnutie zasahuje do samotnej podstaty práv, ktoré uvádzajú, a predovšetkým do ich práva na ochranu osobných údajov. Ako totiž vyplýva z bodov 175 až 184 vyššie, Parlament rešpektoval zásadu minimalizácie údajov a spracovanie osobných údajov vykonávané na základe napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za nezákonné alebo nelojálne.

209 Po tretie, v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty treba ešte preskúmať, či v prípade ich potvrdenia sú obmedzenia, hoc aj minimálne, práv uvádzaných žalobcami nevyhnutné a skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu uznaným Úniou, alebo sú potrebné na ochranu práv a slobôd iných, pri dodržaní zásady proporcionality.

b) O údajnom porušení zásady proporcionality

210 Žalobcovia vyzývajú Všeobecný súd, aby preskúmal proporcionalitu, tak ako je stanovená v článku 52 ods. 1 Charty, v jej troch zložkách.

211 Na úvod treba uviesť, že zákonnosť napadnutého rozhodnutia možno preskúmavať len podľa skutkového a právneho stavu, na základe ktorého bolo rozhodnutie prijaté (rozsudky z 9. júla 2007, Sun Chemical Group a i./Komisia, T-282/06, EU:T:2007:203, bod 59, a z 26. októbra 2012, Oil Turbo Compressor/Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, bod 29).

212 V prejednávanej veci treba preto preskúmať vhodný, nevyhnutný a primeraný charakter napadnutého rozhodnutia z hľadiska cieľov sledovaných týmto rozhodnutím a so zreteľom na epidemiologickú situáciu a vedecké poznatky existujúce v čase prijatia napadnutého rozhodnutia.

1) O nevyhnutnosti predmetných opatrení

213 Žalobcovia v prvom rade uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie nie je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov, ktoré sleduje, predovšetkým cieľa zabrániť šíreniu ochorenia COVID-19 v Parlamente na účely ochrany zdravia poslancov a zamestnancov.

214 Žalobcovia sa domnievajú, že iné menej reštriktívne opatrenia, ktoré už boli v platnosti, boli dostatočné na dosiahnutie týchto cieľov, najmä meranie telesnej teploty, nosenie rúška, obmedzenie sociálnych kontaktov, vetranie a pravidelná ventilácia kancelárií a zasadacích sál, ako aj dezinfekcia rúk. Okrem toho nie je preukázané, že budovy Parlamentu sú obzvlášť rizikovým miestom pokiaľ ide o prenos ochorenia COVID-19. Žalobcovia v tomto smere pripomínajú, že podľa pokynov Svetovej zdravotníckej organizácie (WHO) posúdenie rizík treba vykonať pre každé konkrétne pracovisko a každé zamestnanie alebo skupinu zamestnaní.

215 Podľa žalobcov z toho vyplýva, že prijatie dodatočných opatrení nebolo v budovách Parlamentu potrebné. Samotná skutočnosť, že Parlament je miesto, kde môže dôjsť k zvýšenej prítomnosti ľudí, že došlo k nárastu presunov z dôvodu obnovenia misií a že prezenčné zasadnutia sú organizované pravidelne, ako je uvedené v odôvodnení 13 napadnutého rozhodnutia, nie je dostatočné na preukázanie potreby zaviesť tak obmedzujúce opatrenia, ako sú tie stanovené v napadnutom rozhodnutí.

216 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

217 Na úvod treba pripomenúť, že zásada obozretnosti predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá vyplýva z článku 11, z článku 168 ods. 1, článku 169 ods. 1 a 2 a z článku 191 ods. 1 a 2 ZFEÚ. Podľa tejto zásady platí, že ak pretrváva neistota o existencii alebo rozsahu rizík pre zdravie osôb, možno prijať ochranné opatrenia bez toho, aby sa čakalo, kým sa plne preukáže existencia a závažnosť týchto rizík, pod podmienkou, že budú nediskriminačné a objektívne (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 2014, Acino/Komisia, C-269/13 P, EU:C:2014:255, bod 57, a zo 17. marca 2016, Zoofachhandel Züpke a i./Komisia, T-817/14, EU:T:2016:157, bod 51).

218 Okrem toho treba pripomenúť, že Parlament je v zmysle svojej povinnosti starostlivosti a svojej povinnosti vyplývajúcej najmä z článku 1e ods. 2 služobného poriadku, uplatniteľného aj na dočasných zamestnancov Únie podľa článku 10 PZOZ, ktorý predstavuje jeden z právnych základov napadnutého rozhodnutia, povinný zabezpečiť zdravie svojich zamestnancov (pozri bod 101 vyššie).

219 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, Parlament pri prijímaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z nasledujúcich skutočností.

220 Po prvé, ako v podstate vyplýva z odôvodnenia 5 napadnutého rozhodnutia, od septembra 2021 sa zdravotná situácia v Európe prejavovala rastúcim počtom infekcií na ochorenie COVID-19 a k 1. novembru 2021 počet nových infekcií dosiahol úroveň z novembra 2020.

221 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, v čase prijatia napadnutého rozhodnutia sa nebolo možné domnievať, že epidemiologická situácia bola „stabilná“.

222 Po druhé v nadväznosti na skončenie režimu práce na diaľku od 1. septembra 2021 sa posudkový lekár Parlamentu domnieval, že návrat k režimu prezenčnej práce predstavuje zvýšené riziko prenosu vírusu. Ako v podstate vyplýva z odôvodnenia 13 napadnutého rozhodnutia, Parlament zohľadnil skutočnosť, že zvýšená prítomnosť osôb v budovách Parlamentu a zvýšený výskyt ochorenia COVID-19 v spoločnosti viedol k vyššiemu riziku zavlečenia vírusu do Parlamentu, ako aj k vyššiemu riziku interného prenosu ochorenia COVID-19 a karantén. Navyše, Parlament zohľadnil skutočnosť, že členovia Parlamentu boli v častom kontakte so svojimi voličmi v 27 členských štátoch, ktoré mali veľmi rozdielnu epidemiologickú situáciu, takže musel vziať do úvahy časté medzinárodné cesty ako dodatočný rizikový faktor, ktorý z neho mohol urobiť ohnisko nákazy.

223 Vzhľadom na tieto úvahy preto treba konštatovať, že Parlament sa mohol odôvodnene domnievať, že prijatie sprísnených preventívnych zdravotných opatrení bolo nevyhnutné na ochranu zdravia všetkých osôb nachádzajúcich sa v jeho budovách Ako totiž uvádza Parlament, vzhľadom na epidemiologickú situáciu existujúcu v čase prijatia napadnutého rozhodnutia kontrola COVID preukazu pri vstupe do jeho budov sa mohla odôvodnene považovať za opatrenie nevyhnutné na obmedzenie rizika prenosu ochorenia COVID-19 v Parlamente a teda na ochranu zdravia jeho zamestnancov, popri ďalších preventívnych opatreniach, ktoré už boli zavedené.

224 Je síce pravda, ako uvádzajú žalobcovia, že od 22. novembra 2021 bolo rozhodnuté o zavedení povinného režimu práce na diaľku v rozsahu troch dní za týždeň pre všetkých zamestnancov, pokiaľ je to zlučiteľné s výkonom ich funkcií.

225 Ako však bolo pripomenuté v bode 211 vyššie, zákonnosť napadnutého rozhodnutia musí byť skúmaná len podľa skutkového a právneho stavu, ktorý existoval v čase jeho prijatia. Táto okolnosť, ktorá nastala po prijatí napadnutého rozhodnutia, preto nemôže byť zohľadnená na účely posúdenia jeho zákonnosti.

2) O primeranosti predmetných opatrení

226 Žalobcovia po druhé uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie nie je vhodné na ochranu proti šíreniu vírusu a na zabránenie nákazy poslancov Parlamentu a zamestnancov vstupujúcich do budov Parlamentu. Žalobcovia totiž uvádzajú, že neexistuje žiaden vedecký konsenzus o prenose vírusu očkovanými osobami a že veľký počet štúdií potvrdzuje, že tak očkované osoby, ako aj neočkované osoby môžu prenášať vírus. Samotná WHO v publikácii z 5. februára 2021 zdôraznila, že „stále existujú dôležité nezodpovedané otázky o účinnosti očkovania na zníženie prenosu“. Žalobcovia sa preto domnievajú, že preukaz o očkovaní alebo o prekonaní ochorenia neposkytuje žiadnu záruku pokiaľ ide o skutočnosť, že osoby, ktoré majú tento preukaz, nie sú nákazlivé. Rovnako, predloženie negatívneho PCR testu je tiež nevhodným a neprimeraným opatrením z hľadiska vysokého počtu „falošne pozitívnych“ výsledkov. Preto nemožno oprávnene tvrdiť, že povinnosť podmieniť vstup do budov Parlamentu predloženiu platného COVID preukazu umožňuje zmierniť riziko prenosu vírusu a tým chrániť osoby vstupujúce do týchto budov.

227 Parlament spochybňuje toto tvrdenie.

228 Predovšetkým treba pripomenúť, že podľa odôvodnenia 11 napadnutého rozhodnutia toto rozhodnutie smeruje najmä k „poskytnutiu dostatočných záruk na ochranu života a zdravia všetkých osôb nachádzajúcich sa v budovách Parlamentu“. Treba teda preskúmať, či napadnuté rozhodnutie predstavuje primerané opatrenie z hľadiska tohto cieľa.

229 V tejto súvislosti treba uviesť, že napriek niektorým štúdiám uvádzaným žalobcami, ktoré preukazujú, že aj očkované osoby môže prenášať vírus a že ochrana získaná vakcínou postupom času výrazne klesá, predovšetkým zo stanoviska posudkového lekára Parlamentu z 10. októbra 2021, o ktoré sa oprelo predsedníctvo na účely prijatia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že „podľa nedávnych údajov sa najnižšie riziko prenosu potvrdilo medzi dvoma očkovanými osobami, zatiaľ čo najvyššie riziko prenosu existuje medzi dvoma neočkovanými osobami; riziko nakazenia (očkovanej) osoby je oveľa vyššie, pokiaľ je táto osoba v kontakte s neočkovanou osobou, než pri kontakte s plne očkovanou osobou“.

230 Navyše, podľa štúdie, ktorú predložil Parlament [SINGANAYAGAM, A., HAKKI, S., DUNNING, J., a i., Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study“, *Lancet Infc. Dis. 2022*, 29. október 2021, s. 183 až 195], očkovanie znižuje riziko nákazy variantom Delta vírusu, ktorý bol dominantným variantom v Európe v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, znížením pravdepodobnosti očkovanej osoby nakaziť sa po rizikovom kontakte a súčasne znížením nákazlivosti nakazenej očkovanej osoby nielen pokiaľ ide o intenzitu, ale aj dobu trvania nákazlivosti.

231 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého účinnosť vakcín proti prenosu vírusu postupom času výrazne klesá, treba tak ako Parlament uviesť, že z prvej štúdie citovanej žalobcami (RIEMERSMA, K. K., a i., „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination“, MedRxiv, 15. október 2021, s. 4) vyplýva, že podanie jednej dodatočnej dávky vakcíny po pôvodnej očkovacej sérii výrazne znižuje riziko nákazy variantom Delta.

232 V tejto súvislosti treba tiež pripomenúť, že podľa odôvodnenia 7 nariadenia 2021/953 dostupné vedecké dôkazy preukazujú, že u osôb, ktoré sú zaočkované alebo ktoré majú aktuálny negatívny výsledok testu na ochorenie COVID-19, alebo u osôb, ktoré v uplynulých šiestich mesiacoch prekonali ochorenie COVID-19, je podľa súčasných vedeckých poznatkov znížené riziko, že vírusom SARS-CoV-2 nakazia iných ľudí. Žalobcovia preto nemôžu spochybňovať platnosť nariadenia 2021/953, ktoré požíva prezumpciu zákonnosti, bez uvedenia presnejších a presvedčivých skutočností, a to o to viac, že formálne nenamietli nezákonnosť tohto nariadenia podľa článku 277 ZFEÚ.

233 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov týkajúce sa testov, ktoré viedli k „falošne pozitívnym“ výsledkom, treba uviesť, že žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz umožňujúci domnievať sa, že by sa to týkalo veľkého množstva testov, ktoré by mohli spochybniť samotnú vierohodnosť týchto testov ako základu jedného z troch potvrdení umožňujúcich potvrdiť absenciu nakazenia ochorením COVID-19 v zmysle nariadenia 2021/953.

234 V každom prípade, ako uvádza Parlament, podľa belgického verejného inštitútu Sciensano, „pozitívne“ a „slabo pozitívne“ výsledky testov PCR by sa v niektorých prípadoch mohli považovať za skoršiu infekciu, za splnenia určitých podmienok, a v takom prípade nie je potrebné žiadne opatrenie izolácie.

235 Preto hoci je pravda, ako uvádzajú žalobcovia, že ani očkovanie, ani testy a prekonanie ochorenia neumožňujú úplne zabrániť prenosu vírusu, v súlade s lekárskymi stanoviskami, z ktorých vychádzal Parlament pri prijímaní napadnutého rozhodnutia, ktoré sa opierajú o stav vedeckých poznatkov v danom čase platí, že povinnosť predložiť platný COVID preukaz umožňuje znížiť toto riziko a tým posilniť existujúce sanitárne opatrenia kontrolou týchto troch aspektov objektívnym a nediskriminačným spôsobom.

236 Treba preto uviesť, že pri zohľadnení informácií, ktoré mal Parlament k dispozícii, a predovšetkým epidemiologickej situácie a vedeckých poznatkov existujúcich v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, sa Parlament mohol oprávnene domnievať, že požiadavka predložiť platný COVID preukaz na účely vstupu do jeho budov predstavovala vhodné opatrenie z hľadiska cieľa sledujúceho ochranu zdravia jeho zamestnancov, ako aj všetkých zamestnancov nachádzajúcich sa v týchto budovách.

3) O primeranosti predmetných opatrení

237 Po tretie, žalobcovia sa domnievajú, že napadnuté rozhodnutie je zjavne neprimerané vzhľadom na to, že podľa odôvodnenia 7 napadnutého rozhodnutia sa miera zaočkovania v rámci Parlamentu podľa odhadov zdravotnej služby Parlamentu pohybuje medzi 80 a 85%. Žalobcovia uvádzajú, že pri tak vysokej miere zaočkovania - s výhradou názoru, že očkovanie proti ochoreniu COVID-19 je neúčinné - je zjavne neprimerané uložiť ako dodatočné opatrenie vyhradenie vstupu do budov Parlamentu len pre osoby, ktoré majú platný COVID preukaz.

238 Žalobcovia *a fortiori* uvádzajú, že Parlament nemôže odôvodniť primeranosť napadnutého rozhodnutia odvolávaním sa na potrebu ochraňovať členov Parlamentu a zamestnancov, ktorí nie sú očkovaní. Ide totiž o slobodnú voľbu týchto osôb a Parlament ich nemôže diskriminovať z dôvodu, že ich chce chrániť proti predpokladaným následkom tejto voľby na ich zdravie.

239 Parlament spochybňuje tieto tvrdenia.

240 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zásada proporcionality, ktorá predstavuje jednu zo všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie nepresahovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom v situácii, keď existuje výber medzi viacerými primeranými opatreniami, treba zvoliť také opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce, a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudky z 8. júla 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, bod 45 a zo 4. júna 2020, Maďarsko/Komisia, C-456/18 P, EU:C:2020:421, bod 41).

241 Treba preto preskúmať, či povinnosť mať platný COVID preukaz v zmysle napadnutého rozhodnutia predstavuje primerané opatrenie z hľadiska sledovaného cieľa, v tom zmysle, že tento cieľ nemohol byť dosiahnutý menej obmedzujúcimi opatreniami, ktoré by boli rovnako účinné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. februára 2021, Katoen Natie Bulk Terminals a General Services Antwerp, C-407/19 a C-471/19, EU:C:2021:107, bod 61 a citovanú judikatúru).

242 Žalobcovia v tejto súvislosti nemôžu právoplatne tvrdiť, že z dôvodu vysokej miery zaočkovania v rámci Parlamentu, odhadovanej medzi 80 a 85%, je zjavne neprimerané uložiť ako doplňujúce opatrenie vymedzenie vstupu do budov Parlamentu len pre osoby, ktoré majú platný COVID preukaz.

243 Toto tvrdenie totiž vychádza z predpokladu, podľa ktorého dané opatrenie neumožňuje prispieť účinným spôsobom k ochrane zdravia zamestnancov, ako aj všetkých osôb nachádzajúcich sa v budovách Parlamentu.

244 Ako však uvádza Parlament a ako v podstate vyplýva z odôvodnenia 14 napadnutého rozhodnutia, vzhľadom na prípady nákazy zistené v Parlamente, na podstatný nárast počtu osôb vstupujúcich do budov od septembra 2021, ktorých miera zaočkovania nie je známa, s prevahou variantu vírusu Delta, a na vývoj všeobecnej situácie v súvislosti s pandémiou je uplatňovanie existujúcich sanitárnych opatrení spolu s povinnou kontrolou COVID preukazov primerané vo vzťahu k cieľu sledovanému napadnutým rozhodnutím, ktorým je zabezpečiť ochranu zdravia poslancov a zamestnancov a obmedziť šírenie ochorenia COVID-19.

245 Okrem toho, ako vyplýva z vedeckých štúdií poskytnutých tak žalobcami, ako aj Parlamentom, ktoré odrážajú stav vedeckých poznatkov v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, hoci očkovanie neumožňuje úplne vylúčiť riziko prenosu ochorenia COVID-19, umožňuje však podstatným spôsobom znížiť toto riziko. Parlament sa teda mohol oprávnene domnievať, že povinnosť predložiť platný COVID preukaz, v rozsahu, v akom vedie k držbe preukazu o očkovaní, preukazu o prekonaní ochorenia alebo preukazu o vykonaní testu, na účely povolenia vstupu do budov Parlamentu prispieva k zníženiu tohto rizika.

246 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že žalobcovia nijako nepreukázali, že existovali iné, menej obmedzujúce, ale rovnako účinné opatrenia z hľadiska sledovaného cieľa, ktoré mohol Parlament prijať.

247 Pokiaľ ide konkrétne o zachovanie ostatných sanitárnych opatrení existujúcich v čase prijatia napadnutého rozhodnutia bez žiadneho dodatočného obmedzenia, žalobcovia nepreukázali, ako by takéto opatrenie mohlo rovnako účinne dosiahnuť cieľ sledujúci zníženie počtu prenosov vírusu v Parlamente tak, aby chránil zdravie svojich zamestnancov. Ako totiž uviedol Parlament na pojednávaní, počet nakazení zistených v Parlamente sa po prijatí napadnutého rozhodnutia prudko znížil, čo preukazuje účinnosť predmetného opatrenia.

248 Pri absencii dodatočných opatrení stanovených v napadnutom rozhodnutí by totiž osoba, ktorá nie je očkovaná, alebo ktorá neprekonala ochorenie COVID-19, ktorá je potenciálne nositeľkou vírusu, napríklad mohla voľne vstúpiť do budov Parlamentu a tým riskovať, že nakazí veľký počet ľudí, ktorí tam pracujú alebo sa každodenne pohybujú, bez toho, aby mohla byť podrobená akejkoľvek kontrole.

249 Ako uviedli žalobcovia na pojednávaní, skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vytvorilo „falošný pocit bezpečnosti“ u očkovaných osôb tým, že sa domnievali, že neriskujú nakazenie ochorením COVID-19, keď predložia platný COVID preukaz založený na očkovacom preukaze – pokiaľ by bol tento pocit preukázaný - nemôže spochybniť primeraný charakter napadnutého rozhodnutia. Toto tvrdenie totiž neumožňuje preukázať, že k dispozícii boli menej obmedzujúce a rovnako účinné opatrenia, ale prípadne iba, že Parlament mohol prijať iné, ešte obmedzujúcejšie opatrenia, ktoré by napríklad vyžadovali, aby sa aj očkované osoby podrobili pravidelným testom.

250 Okrem toho okolnosť, že ostatné inštitúcie Únie neuložili podobné obmedzenia nemôže spochybniť primeranosť napadnutého rozhodnutia. Ako totiž vyplýva najmä z odôvodnenia 13 napadnutého rozhodnutia, Parlament vychádzal nielen zo všeobecnej epidemiologickej situácie v Európe, ale tiež z osobitostí Parlamentu ako medzinárodnej organizácie, ktorá musí vziať do úvahy časté medzinárodné cesty ako dodatočný rizikový faktor, ktorý by z neho mohol urobiť ohnisko nákazy.

251 Napokon treba priznať osobitnú pozornosť skutočnosti, že opatrenia zavedené napadnutým rozhodnutím sú časovo obmedzené a pravidelne preskúmavané z hľadiska vývoja zdravotnej situácie (pozri odôvodnenie 27 napadnutého rozhodnutia).

252 Treba tiež pripomenúť, že napadnuté rozhodnutie sa obmedzuje na to, že podmieňuje vstup do jeho budov v jeho troch pracoviskách predloženiu jedného z potvrdení stanovených článkom 3 ods. 1 písm. a) až c) nariadenia 2021/953 alebo rovnocenného potvrdenia stanoveného v článku 8 tohto nariadenia. Hoci povinnosť predložiť toto potvrdenie samozrejme môže spôsobovať určité praktické nevýhody, nemali by však prevážiť nad ochranou ľudského zdravia, ani byť pripodobňované k neprimeraným porušeniam základných práv žalobcov.

253 Treba preto konštatovať, že z hľadiska povinnosti Parlamentu zabezpečiť zdravie svojich zamestnancov a jeho povinnosti obozretnosti (pozri body 217 a 218 vyššie), je napadnuté rozhodnutie primerané vo vzťahu k sledovanému cieľu.

254 Treba však uviesť, že z dôvodu kolísavého kontextu epidemiologickej situácie a vývoja vedeckých poznatkov týkajúcich sa najmä vzniku nových variant, ako uvádza odôvodnenie 27 napadnutého rozhodnutia, „by sa povinnosť predložiť platný COVID preukaz pri vstupe do budov Parlamentu mala uplatňovať iba tak dlho, kým pretrvávajú výnimočné okolnosti, ktoré ju odôvodňujú, a má byť pravidelne prehodnocovaná s ohľadom na sanitárnu situáciu v Únii a v troch pracoviskách Parlamentu s cieľom zabezpečiť v každom okamihu primeranú rovnováhu medzi právami dotknutých osôb a záujmami chránenými právami, ktoré sú dotknuté“.

255 Z tohto dôvodu treba zamietnuť druhú časť štvrtého žalobného dôvodu, ako aj štvrtý žalobný dôvod ako celok.

256 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba žaloby zamietnuť ako nedôvodné.

O trovách

257 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

258 Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia, v súlade s návrhom Parlamentu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloby sa zamietajú.**

2. **Robert Roos a ostatní žalobcovia, ktorých mená sa uvedené v prílohe, sú povinní nahradiť trovy konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. apríla 2022.

Podpisy

Obsah

I. Okolnosti predchádzajúce sporu . . . 2

II. Návrhy účastníkov konania . . . 4

III. Právny stav . . . 5

A. O prípustnosti žalôb . . . 5

1. O záujme žalobcov na konaní . . . 5

2. O aktívnej legitimácii žalobcov . . . 6

B. O prípustnosti žiadostí o úpravu žalôb . . . 10

C. O veci samej . . . 10

1. O prvom žalobnom dôvode, založenom na neexistencii platného právneho základu napadnutého rozhodnutia na účely vyvolania účinkov voči členom Parlamentu . . . 11

2. O druhom žalobnom dôvode, založenom na porušení zásad slobody a nezávislosti poslancov, ako aj na porušení imunít, ktoré im priznáva Zmluva . . . 14

a) O prvej časti, založenej na rozpore napadnutého rozhodnutia so zásadami slobody a nezávislosti členov Parlamentu . . . 14

b) O druhej časti, založenej v podstate na porušení imunít priznaných poslancom Protokolom č. 7 . . . 19

3. O treťom žalobnom dôvode, založenom na porušení všeobecných zásad týkajúcich sa spracúvania osobných údajov . . . 20

a) O prvej časti, založenej na porušení zásady obmedzenia účelu spracúvania údajov a zásady zákonnosti . . . 20

b) O druhej časti, založenej na porušení zásad lojálnosti, transparentnosti a minimalizácie . . . 23

4. O štvrtom žalobnom dôvode, založenom v podstate na neodôvodnenom a neprimeranom porušení práva na rešpektovanie súkromného života a ochrany osobných údajov, práva na fyzickú integritu, práva na slobodu a bezpečnosť, ako aj práva na rovnosť pred zákonom a zákazu diskriminácie . . . 27

a) O údajnom porušení práva na rešpektovanie súkromného života, práva na ochranu osobných údajov, práva na fyzickú integritu, práva na slobodu a bezpečnosť, ako aj práva na rovnosť zaobchádzania a zákazu diskriminácie . . . 27

b) O údajnom porušení zásady proporcionality . . . 30

1) O nevyhnutnosti predmetných opatrení . . . 30

2) O primeranosti predmetných opatrení 32

3) O primeranosti predmetných opatrení 33

O trovách 36